

บทที่ 4

การขยายตัว ศักยภาพและปัญหาของการท่องเที่ยวใน สปป.ลาว

4.1 การขยายตัวของการท่องเที่ยวใน สปป.ลาวในช่วง ปี ค.ศ 1991-1999

การท่องเที่ยวหรืออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้ก้าวเข้ามามีบทบาทในระบบเศรษฐกิจ เริ่มตั้งแต่ สปป.ลาว เปิดประเทศอย่างเป็นทางการในการร่วมมือและติดต่อกับประเทศต่าง ๆ ในทุก ๆ ด้าน โดยรัฐบาลมีนโยบายร่วมมือกับต่างประเทศในหลาย ๆ ด้าน เช่น การค้า การลงทุน การท่องเที่ยว ฯลฯ เป็นต้น การกำหนดนโยบายดังกล่าวเริ่มจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (1991-1995) เป็นต้นมา จากนโยบายดังกล่าวนี้ทำให้ระบบเศรษฐกิจของ สปป.ลาว มีแนวโน้มขยายตัวสูงขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการลงทุนจากต่างประเทศ การค้าต่างประเทศ และมีอีกด้านหนึ่งที่ถือได้ว่าการขยายมากไม่น้อยไปกว่าด้านการค้าและการลงทุน คือ การท่องเที่ยวนั่นเอง สังเกตได้จากจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น และรายได้จากการท่องเที่ยวที่มีแนวโน้มสูงขึ้นในแต่ละปี

4.1.1 การเปลี่ยนแปลงจำนวนนักท่องเที่ยวในช่วงปี ค.ศ 1991-1999

เนื่องจากนโยบายเปิดประเทศและนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาล ประกอบกับ สปป.ลาว เป็นประเทศที่มีศักยภาพสูงในเรื่องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ฯลฯ เป็นต้น ทำให้นักท่องเที่ยวจากทุกมุมโลกสนใจอยากมาเที่ยวใน สปป.ลาว จำนวนไม่น้อยในแต่ละปี สังเกตได้จากตัวเลขของจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น เช่น ในปี ค.ศ 1991 มีจำนวนนักท่องเที่ยวมาเยือนทั้งหมดเพียง 37,613 คน เพิ่มขึ้น 614, 278 คน ในปี ค.ศ 1999 หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณร้อยละ 49 ในช่วงปี ค.ศ 1991-1999 (ตารางที่ 4.1)

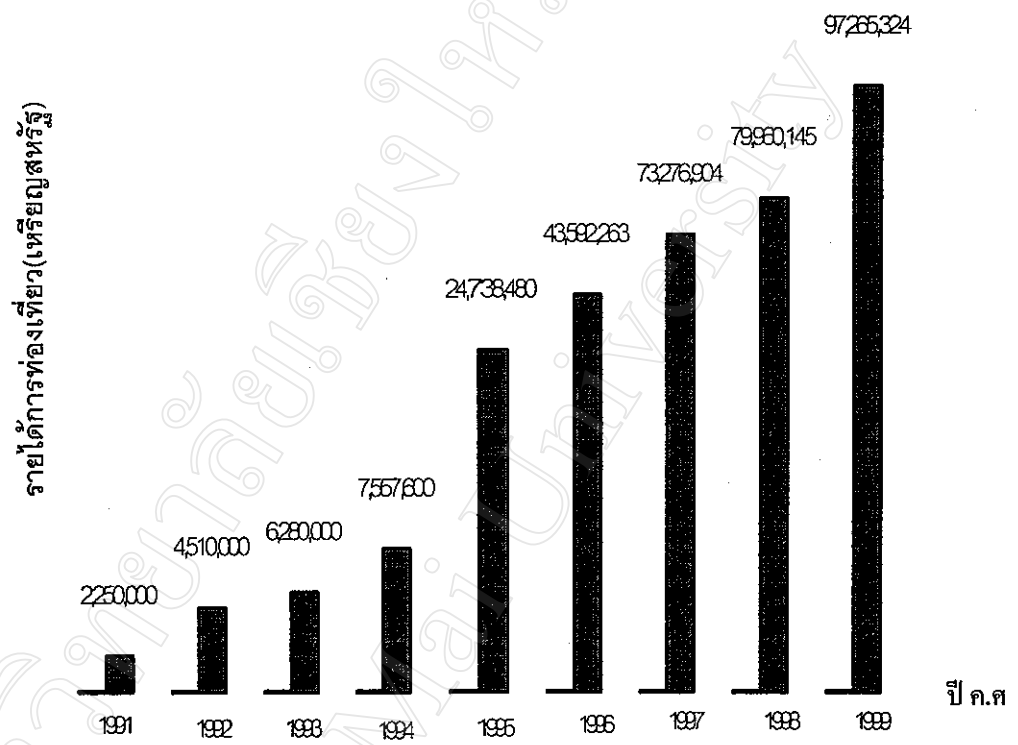
ตารางที่ 4.1 จำนวนนักท่องเที่ยว อัตราการเจริญเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยว ในช่วงปี ค.ศ
1991-1999

ปี	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	อัตราการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยว (ร้อยละ)
1991	37,613	-
1992	87,571	132.82
1993	102,946	17.56
1994	146,155	41.97
1995	346,460	137.05
1996	403,000	16.32
1997	463,200	14.94
1998	500,200	7.98
1999	614,278	22.81
เฉลี่ย	337,678	48.93

ที่มา : องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติลาว , ค.ศ 2000

เมื่อสังเกตดูแนวโน้มของการขยายตัวของจำนวนนักท่องเที่ยว พบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตั้งแต่ปี ค.ศ 1991 เป็นต้นมา (รูปที่ 4.1) แต่เมื่อพิจารณาถึงอัตราการเจริญเติบโตแล้วพบว่าแนวโน้มลดลง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลง ซึ่งตัวเลขอัตราการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวเป็นตัวชี้ให้เห็นได้ชัดเจนมากขึ้น เช่น จากร้อยละ 132.82 ในปี ค.ศ 1992 ลดลงเป็นร้อยละ 22 ในปี ค.ศ 1999 อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มในอัตราที่ลดลงก็ตาม แต่ยังคงอยู่ในเกณฑ์ที่ดีอยู่เพราะยังมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้น

ในจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว ถ้าจำแนกตามทวีปที่มาของนักท่องเที่ยวแล้วจะแบ่งออกเป็น 4 ทวีป คือ นักท่องเที่ยวที่มาจากประเทศในแถบทวีปเอเชีย และ

รูปที่ 4.1 การเปลี่ยนแปลงจำนวนนักท่องเที่ยวในช่วงปี ค.ศ 1991-1999

แปซิฟิก ทวีปยุโรป ทวีปอเมริกา และทวีปแอฟริกาและตะวันออกกลาง ในจำนวนนักท่องเที่ยวที่มาจากทวีปต่าง ๆ เหล่านี้ พบว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศในแถบเอเชียและแปซิฟิกมีจำนวนและสัดส่วนมากที่สุด โดยเฉลี่ยในช่วงปี ค.ศ 1991-1999 มีสัดส่วนประมาณร้อยละ 90 ในขณะที่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศในแถบทวีปยุโรปโดยเฉลี่ยร้อยละ 3 ส่วนนักท่องเที่ยวที่มาจากทวีปอเมริกามีสัดส่วนโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 6.5 ส่วนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากทวีปแอฟริกาและตะวันออกกลางมีสัดส่วนน้อยที่สุดประมาณร้อยละ 0.5 เท่านั้น (ตารางที่ 4.2 และ 4.3)

ตารางที่ 4.2 จำนวนนักท่องเที่ยวที่จำแนกตามทวีปแหล่งที่มาในช่วงปี ค.ศ 1991-1999

(หน่วย: คน)

ปี	เอเชียแปซิฟิก	ยุโรป	อเมริกา	แอฟริกา และ ตะวันออกกลาง	รวม
1991	33,937	2,214	822	640	37,613
1992	81,022	4,496	2,009	44	87,571
1993	94,836	5,986	2,061	63	102,946
1994	136,114	8,019	1,837	185	146,155
1995	314,470	20,635	11,019	336	346,460
1996	357,692	30,582	14,102	624	403,000
1997	403,781	38,583	18,213	2,623	463,200
1998	421,196	52,076	25,326	1,602	500,200
1999	510,703	68,564	31,780	3,231	614,278

ที่มา : องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติลาว , ค.ศ 2000

ตารางที่ 4.3 สัดส่วนของจำนวนนักท่องเที่ยวที่จำแนกตามแหล่งที่มาต่อจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด
ในช่วงปี ค.ศ 1991-1999

(หน่วย: ร้อยละ)

ปี	เอเชียแปซิฟิก	ยุโรป	อเมริกา	แอฟริกา และ ตะวันออกกลาง	รวม
1991	90.22	5.89	2.18	1.71	100
1992	92.52	5.13	2.29	0.06	100
1993	92.12	5.81	2.00	0.07	100
1994	93.13	5.49	1.26	0.12	100
1995	90.77	5.96	3.18	0.09	100
1996	88.76	7.59	3.50	0.15	100
1997	87.17	8.33	3.93	0.57	100
1998	84.20	10.41	5.06	0.33	100
1999	83.14	11.16	5.17	0.53	100
เฉลี่ย	89.11	6.65	3.17	0.42	100

หมายเหตุ: ตัวเลขในตาราง 4.3 คำนวณมาจากตัวเลขในตารางที่ 4.2

นอกจากจะจำแนกนักท่องเที่ยวออกตามทวีปที่มาของนักท่องเที่ยวแล้ว สปป.ลาว แบ่งนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว เป็น 3 กลุ่ม คือ นักท่องเที่ยวต่างประเทศ (international tourists) นักท่องเที่ยวชายแดน (border tourists) และนักท่องเที่ยวเพื่อขยายวีซ่า (visa extended tourists) ซึ่งนักท่องเที่ยวกลุ่มแรกคือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศต่าง ๆ ยกเว้นประเทศที่มีชายแดนติดกับ สปป.ลาว ส่วนนักท่องเที่ยวชายแดน คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศที่มีชายแดนติดกับ สปป.ลาว เช่น ไทย พม่า เวียดนาม กัมพูชา และจีน สุดท้ายคือ กลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาใน สปป.ลาว เพื่อจุดประสงค์ในการขอวีซ่า ส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาเพื่อมาขอวีซ่าไทยใน สปป.ลาว แล้วก็กลับเข้ามาในไทยอีกครั้งหนึ่ง (ตารางที่ 4.4)

ตารางที่ 4.4 จำนวนนักท่องเที่ยวจำแนกตามลักษณะพื้นที่แหล่งที่มาและวัตถุประสงค์ของการมา
เที่ยวในช่วงปี ค.ศ 1991-1999

(หน่วย: คน)

ปี	นักท่องเที่ยวต่าง ประเทศ	นักท่องเที่ยวชายแดน				นักท่องเที่ยวเพื่อ ขยายวิชา	รวม
		ไทย	เวียดนาม	จีน	พม่า		
1991	4,929	17,138	618	3,078	-	11,850	37,613
1992	8,732	30,257	325	27,264	-	20,993	87,571
1993	11,291	50,429	92	16,579	-	24,555	102,946
1994	16,023	109,104	33	1,607	-	19,388	146,155
1995	42,340	146,859	136,279	4,672	-	16,310	346,460
1996	63,327	227,634	65,545	16,707	3,542	26,245	403,000
1997	90,797	261,826	79,659	17,661	5,163	8,094	463,200
1998	120,903	273,095	78,218	15,802	4,768	7,414	500,200
1999	158,715	356,105	71,748	20,269	3,186	4,255	614,278

ที่มา: องค์การท่องเที่ยวแห่ง สปป.ลาว, ค.ศ 1995-2000

จากตารางที่ 4.4 พบว่านักท่องเที่ยวชายแดน เป็นกลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุด ในช่วงปี ค.ศ 1991 - 1999 ทั้งนี้เนื่องจากนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ได้รับความสะดวกในหลาย ๆ ด้านในการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวใน สปป.ลาว ไม่ว่าจะเป็นระยะทางของการเดินทางมาเที่ยวที่ใกล้กว่า และวิธีการขออนุญาตเข้าประเทศนั้นไม่ยุ่งยาก ไม่จำเป็นต้องใช้วีซ่าทุกครั้งในการเข้าประเทศ เพียงแต่ทำบัตรผ่านแดน (border pass) ที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองก็สามารถข้ามมาเที่ยวใน สปป.ลาว ได้ ซึ่งบัตรผ่านแดนดังกล่าวนี้สามารถอยู่ใน สปป.ลาว ได้ไม่เกิน 3 วัน จากเงื่อนไขดังกล่าว จึงทำให้นักท่องเที่ยวชายแดนมีจำนวนมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

จากการสำรวจนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว ในปี ค.ศ 1999 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีสัดส่วนมากที่สุด คือ นักท่องเที่ยวชายแดนมีถึงร้อยละ 73 ซึ่งในจำนวนนี้เป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศไทยมีสัดส่วนสูงสุดร้อยละ 58 และเป็นนักท่องเที่ยวที่ใช้บัตรผ่านแดนในการเข้า สปป.ลาว มีสัดส่วนร้อยละ 49 ส่วนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศนั้นมีสัดส่วนเพียงร้อยละ 26 เท่านั้น ส่วนที่เหลือร้อยละ 1 เป็นนักท่องเที่ยวเพื่อขยายวิชา โดยเฉลี่ยในช่วง 9 ปี (1991-1999)

นักท่องเที่ยวต่างประเทศมีเพียงร้อยละ 16 นักท่องเที่ยวชายแดนมีถึงร้อยละ 72 ส่วนที่เหลืออีก ร้อยละ 12 คือ นักท่องเที่ยวเพื่อขยายวีซ่า (ตารางที่ 4.5) ถึงแม้ว่านักท่องเที่ยวชายแดนจะมีสัดส่วน มากกว่านักท่องเที่ยวต่างประเทศก็ตาม แต่อัตราการเติบโตโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้สูงกว่า นักท่องเที่ยวชายแดนประมาณร้อยละ 59 ส่วนจำนวนนักท่องเที่ยวชายแดนนี้มีเพียงร้อยละ 55 เท่านั้น (ตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.5 สัดส่วนของจำนวนนักท่องเที่ยวจำแนกตามลักษณะแหล่งที่มาและวัตถุประสงค์ ของการมาเยือนต่อนักท่องเที่ยวทั้งหมดในช่วงปี ค.ศ 1991-1999

(หน่วย: ร้อยละ)

ปี	R.IT	R.BT					R.VT	R.TT
		R.BTT	R.BVT	R.BCT	R.BMT	R.BT		
1991	13	46	1	8	0	55	32	100
1992	10	35	0.5	30.5	0	66	24	100
1993	11	49	0.1	15.9	0	65	24	100
1994	11	75	0.02	0.98	0	76	13	100
1995	12	42	39	2	0	83	5	100
1996	16	56	16	4	1	77	7	100
1997	20	57	16	4	1	78	2	100
1998	24	55	16	3	1	75	1	100
1999	26	58	11	3	1	73	1	100
เฉลี่ย	16	52.55	11.07	7.93	0.45	72	12	100

หมายเหตุ : ตารางที่ 4.5 คำนวณมาจากตารางที่ 4.4

- โดยที่ R.IT สัดส่วนของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศต่อนักท่องเที่ยวทั้งหมด
 R.BTT สัดส่วนของนักท่องเที่ยวชายแดนไทยต่อนักท่องเที่ยวทั้งหมด
 R.BVT สัดส่วนของนักท่องเที่ยวชายแดนเวียดนามต่อนักท่องเที่ยวทั้งหมด
 R.BCT สัดส่วนของนักท่องเที่ยวชายแดนจีนต่อนักท่องเที่ยวทั้งหมด
 R.BMT สัดส่วนของนักท่องเที่ยวชายแดนพม่าต่อนักท่องเที่ยวทั้งหมด
 R.BT สัดส่วนของนักท่องเที่ยวชายแดนรวมต่อนักท่องเที่ยวทั้งหมด
 R.VT สัดส่วนของนักท่องเที่ยวเพื่อขยายวีซ่าต่อนักท่องเที่ยวทั้งหมด
 R.TT สัดส่วนของนักท่องเที่ยวรวมต่อนักท่องเที่ยวทั้งหมด

ตารางที่ 4.6 อัตราการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวจำแนกตามลักษณะแหล่งที่มาและ
วัตถุประสงค์ ต่อจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมดในช่วงปี ค.ศ 1991-1999

(หน่วย: ร้อยละ)

ปี	G.IT	G .BT	G .VT	G TT.
1991	-	-	-	-
1992	77.16	177.65	77.16	132.52
1993	29.31	16.00	16.97	17.56
1994	41.91	65.04	-21.04	41.97
1995	164.25	36.83	-15.88	137.05
1996	49.57	106.84	60.91	16.32
1997	43.38	16.23	69.16	14.94
1998	33.16	2.08	-8.40	7.99
1999	31.27	21.36	-42.61	22.81
G A.	58.75	55.25	-0.26	48.93

หมายเหตุ : ตารางที่ 4.6 นี้คำนวณมาจากตารางที่ 4.4

G.IT อัตราการเจริญเติบโตของนักท่องเที่ยวต่างประเทศ

G.BT อัตราการเจริญเติบโตของนักท่องเที่ยวชายแดน

G.VT อัตราการเจริญเติบโตของนักท่องเที่ยวเพื่อขยายวีซ่า

G.TT อัตราการเจริญเติบโตของนักท่องเที่ยวโดยรวม

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่านักท่องเที่ยวชายแดนจะมีจำนวนที่มากกว่า กลุ่มอื่น ๆ แต่ระยะใน
พำนักอยู่นั้นมีน้อยกว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักท่องเที่ยวชายแดนจะพักอยู่ใน สปป.ลาว ประมาณ 2.5 วัน
โดยใช้จ่ายเฉลี่ยวันละ 34 เหรียญสหรัฐ ในขณะที่นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่มีสัดส่วนเพียง
ร้อยละ 26 กลับมีระยะในการพำนักเฉลี่ยสูงกว่า คือ 5.5 วัน และมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยวันละ 75 เหรียญ ซึ่ง
ทั้งระยะเวลาพำนักและค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศสูงกว่าเป็น 2 เท่าของนักท่องเที่ยว
เที่ยวชายแดน ทำให้รายได้จากนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศนั้นมีสัดส่วนสูงกว่่านักท่องเที่ยวชาย
แดน คือ มีประมาณร้อยละ 67 ในขณะที่รายได้จากนักท่องเที่ยวชายแดนมีเพียงร้อยละ 32 เท่านั้น
(ตารางที่ 1.2 ในบทที่ 1)

จะเห็นได้ว่าในจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว นั้นนักท่องเที่ยวต่างประเทศเป็นกลุ่มที่มีบทบาทต่อการขยายตัวของการท่องเที่ยวมากที่สุด เพราะเป็นกลุ่มที่นำรายได้จำนวนมากเข้าประเทศ ปัจจุบันรัฐบาลจึงส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวกลุ่มดังกล่าวเข้ามาเที่ยวให้มากขึ้นเพื่อหวังที่จะให้นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มาใช้จ่ายในประเทศให้มากขึ้นนั่นเอง

4.1.2 การเปลี่ยนแปลงทางด้านรายได้ของการท่องเที่ยวในช่วงปี ค.ศ 1991-1999

จากการเพิ่มของจำนวนนักท่องเที่ยวดังกล่าว ผลที่ตามมาคือ การเพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยวนั่นเอง ทำให้การท่องเที่ยวก้าวเข้าขึ้นเป็นการส่งออกที่สำคัญที่สามารถนำรายได้เข้าประเทศเป็นอันดับหนึ่งได้ สังเกตได้จากรายได้จากการส่งออก 7 อันดับแรกของประเทศในช่วงปี ค.ศ 1995-1998 พบว่าการท่องเที่ยวเป็นการส่งออกที่นำรายได้เข้ามาในประเทศเป็นอันดับหนึ่งในปี ค.ศ 1998 เพิ่มจากอันดับที่ 4 ในปี ค.ศ 1995 (ตารางที่ 1.3 ในบทที่ 1) โดยมีมูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้นจาก 24.7 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี ค.ศ 1995 มาเป็น 79.9 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี ค.ศ 1998 โดยทำรายได้แซงหน้าสินค้าส่งออกหลักของประเทศ คือ ไม้และผลิตภัณฑ์ไม้ ซึ่งมีมูลค่าการส่งออกเป็นอันดับหนึ่งในปี ค.ศ 1995 แต่มูลค่าการส่งออกกลับตกมาเป็นอันดับ 4 ในปี ค.ศ 1998 ตัวเลขดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวนั้นมีประสิทธิภาพในทางปฏิบัติ เพราะทำให้ สปป.ลาว เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวมากขึ้นและทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว เพิ่มขึ้น ในขณะเดียวกันรายได้จากการท่องเที่ยวก็มีแนวโน้มสูงขึ้นด้วย เช่น รายได้จากการท่องเที่ยวมีประมาณ 2,250,000 เหรียญสหรัฐ ในปี ค.ศ 1991 เพิ่มขึ้นเป็น 97,265,324 เหรียญสหรัฐ ในปี ค.ศ 1999 หรือ เพิ่มขึ้นร้อยละ 70 ต่อปี ซึ่งเป็นตัวเลขสูงมากพอสมควร (ตารางที่ 4.7 และรูปที่ 4.2)

จากตารางที่ 4.7 และรูปที่ 4.2 พบว่ารายได้จากการท่องเที่ยวโดยรวมมีแนวโน้มสูงขึ้น แต่ถ้าพิจารณารายได้จากการท่องเที่ยวที่จำแนกนักท่องเที่ยวในประเทศพบว่า รายได้จากการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศนั้นมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น เช่น รายได้การท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศมีอัตราการเพิ่มขึ้นจากร้อยละประมาณ 59 ในปี ค.ศ 1996 มาเป็นร้อยละประมาณ 67 ในปี 1999 ในขณะที่รายได้การท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวชายแดน ซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวที่มีสัดส่วนมากที่สุดนั้นกลับลดลง จากร้อยละประมาณ 37 ในปี 1996 มาเป็นร้อยละ 32 ในปี 1999 และรายได้จากนักท่องเที่ยวเพื่อขยายวิซ่าก็มีแนวโน้มลดลงเช่นเดียวกันจากร้อยละ 4.8 ในปี ค.ศ 1996 เป็นร้อยละ 0.35 ใน ค.ศ 1999 (ตารางที่ 4.8)

ตารางที่ 4.7 รายได้จากการท่องเที่ยว อัตราการเจริญเติบโตใน ช่วงปี ค.ศ 1991-1999

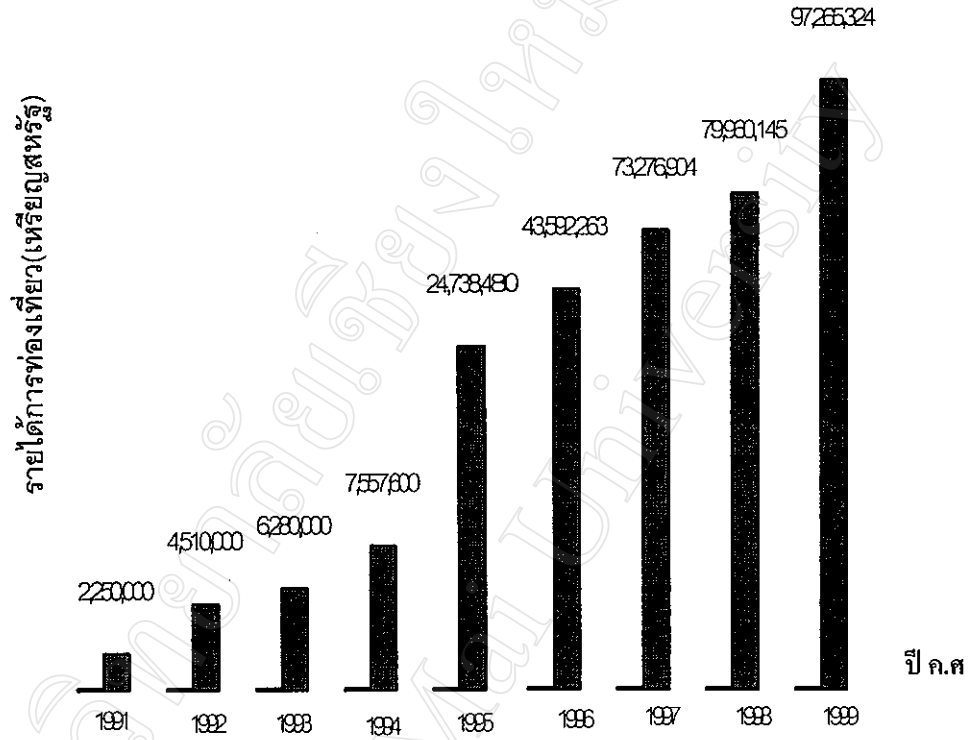
ปี	รายได้จากการท่องเที่ยว (เหรียญสหรัฐ)	อัตราการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยว (ร้อยละ)
1991	2,250,000	-
1992	4,510,000	100.44
1993	6,280,000	39.25
1994	7,557,600	20.34
1995	24,738,480	227.33
1996	43,592,263	76.21
1997	73,276,904	68.10
1998	79,960,145	9.12
1999	97,265,324	21.64
เฉลี่ย	37,714,524	70.30

ที่มา : องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติลาว , ค.ศ 2000

จากตัวเลขการเจริญเติบโตของรายได้จากการท่องเที่ยวในตารางข้างบนนี้ สังเกตเห็นว่าในปี ค.ศ 1995 นั้นรายได้จากการท่องเที่ยวมีอัตราการขยายตัวที่สูงที่สุดคือประมาณร้อยละ 223 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับตัวเลขความเติบโตในปี ค.ศ 1994 นั้นมีเพียงร้อยละ 20 ซึ่งเป็นตัวเลขที่ห่างกันมาก หลังจากนั้นอัตราความเจริญเติบโตของรายได้จากการท่องเที่ยวก็เริ่มลดลงเรื่อย ๆ มาถึงปี ค.ศ 1998 อัตราความเติบโตดังกล่าวมีค่าต่ำที่สุดคือร้อยละ 9 เท่านั้นเอง ทั้งนี้เนื่องมาจากว่ารายได้จากการท่องเที่ยวจะผันแปรตามจำนวนนักท่องเที่ยวนั่นเอง ดังนั้นเมื่ออัตราการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวสูงขึ้นหรือต่ำลงก็จะทำให้อัตราการเติบโตของรายได้ของการท่องเที่ยวจะมีแนวโน้มสูงขึ้นหรือต่ำลงด้วย สังเกตได้จากตัวเลขของอัตราการขยายตัวของจำนวนท่องเที่ยว ในปี ค.ศ 1995 พบว่าอัตราการเจริญเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวในปีนี้มีค่าสูงสุดคือ มีอัตราการขยายตัวประมาณร้อยละ 137 และต่อจากนั้นก็เริ่มมีแนวโน้มลดลงเรื่อย ๆ จนมาถึงปี ค.ศ 1998 อัตราเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวมีค่าต่ำสุดคือประมาณร้อยละ 8 (ตารางที่ 4.1) ซึ่งสังเกตเห็นว่าจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว เริ่มตั้งแต่ ปี ค.ศ 1991 ถึงปี ค.ศ 1995 นั้นมีแนวโน้มการขยายตัวที่สูงขึ้น ทั้งนี้เหตุผลอันหนึ่งคือ สปป.ลาว มีนโยบายเปิดประเทศในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะ

นโยบายในเรื่องของการส่งเสริมการท่องเที่ยว ประกอบกับช่วงเวลาดังกล่าวนั้นการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ค่อนข้างขยายตัวมาก ทำให้การท่องเที่ยวใน สปป.ลาว ได้ผลพลอยได้ดังกล่าวด้วย ในช่วงหลังของปี ค.ศ 1995 เป็นต้นมา ระบบเศรษฐกิจในภูมิภาคเริ่มที่จะเกิดวิกฤตมากขึ้น โดยเฉพาะในปี ค.ศ 1998 เกิดวิกฤตทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรงในหลาย ๆ ประเทศในภูมิภาคนี้ ที่สังเกตเห็นคือประเทศไทย ซึ่งเป็นประเทศหนึ่งที่ได้ถือว่ามียุทธศาสตร์ที่ค่อนข้างขยายตัวสูงเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคนี้และที่สำคัญระบบเศรษฐกิจของไทยมีความสำคัญอย่างมากต่อระบบเศรษฐกิจของ สปป.ลาว เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศคู่ค้าที่สำคัญของ สปป.ลาว เมื่อประเทศไทยประสบวิกฤตทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรงจนทำให้รัฐบาลไทยจำเป็นต้องลดค่าเงินบาทในเดือนกรกฎาคม ค.ศ 1998 แน่แน่นอนว่าระบบเศรษฐกิจของ สปป.ลาว ก็ได้รับผลกระทบดังกล่าวด้วย โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจเท่านั้นทางการท่องเที่ยวก็เช่นเดียวกัน จึงทำให้อัตราเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวในปีดังกล่าวมีค่าค่อนข้างต่ำกว่าทุก ๆ ปี ที่ผ่านมา เป็นผลทำให้อัตราการเติบโตของรายได้จากการท่องเที่ยวมีค่าต่ำกว่าด้วยในช่วงเวลาดังกล่าว

กล่าวโดยสรุป การท่องเที่ยวของ สปป.ลาว ในช่วงปี ค.ศ 1991-1999 นั้นมีลักษณะการขยายตัวเพิ่มขึ้นเป็นลำดับทั้งจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยว ซึ่งในจำนวนนักท่องเที่ยวที่มีเพิ่มขึ้นในแต่ละปีนั้น นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ถือได้ว่ามีบทบาทอย่างมากต่อการท่องเที่ยวของประเทศ เพราะเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่นำรายได้เข้าสู่ประเทศมากกว่านักท่องเที่ยวกลุ่มอื่น ๆ เพราะฉะนั้น ในการกำหนดนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวในแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในอนาคต การให้ความสำคัญและส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศเข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว มากขึ้นนั้นควรจะเป็นนโยบายหลักของรัฐบาล ที่จะทำการศึกษาเพื่อที่จะทราบถึงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวกลุ่มดังกล่าว เพื่อให้พวกเขามีความประทับใจในการมาเยือน สปป.ลาว ในครั้งแรกและครั้งต่อ ๆ ไป ในขณะที่เดียวกันไม่ควรที่จะลือพิจารณาในเรื่องของขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวดังกล่าวด้วย ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาสภาพแวดล้อมถูกทำลาย ซึ่งเป็นผลที่จะตามมาถ้าหากว่ามีจำนวนนักท่องเที่ยวที่มากเกินไป

รูปที่ 4.2 การเปลี่ยนแปลงรายได้จากการท่องเที่ยวในช่วงปี ค.ศ 1991-1999

ตารางที่ 4.8 รายได้จากการท่องเที่ยวและสัดส่วนของรายได้จากการท่องเที่ยวที่จำแนกตามลักษณะของนักท่องเที่ยว ต่อรายได้จากการท่องเที่ยวทั้งหมด ในปี ค.ศ 1996, 1998 และ 1999

รายได้จากการท่องเที่ยวที่จำแนกตามลักษณะ ของนักท่องเที่ยว	ปี ค.ศ 1996	ปี ค.ศ 1998	ปี ค.ศ 1999
-นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (เหรียญ สรอ.)	25,533,446	54,406,350	65,469,938
-สัดส่วน (ร้อยละ)	58.57	68.02	67.31
-นักท่องเที่ยวชายแดน (เหรียญ สรอ.)	15,959,741	24,960,823	31,455,072
-สัดส่วน (ร้อยละ)	36.61	31.22	32.34
-นักท่องเที่ยวเพื่อขยายวิชา (เหรียญ สรอ.)	2,099,075	592,972	340,315
-สัดส่วน (ร้อยละ)	4.82	0.76	0.35
-รายได้จากการท่องเที่ยวรวม (เหรียญ สรอ.)	43,592,263	79,960,145	97,265,324
-สัดส่วน (ร้อยละ)	100	100	100

ที่มา: องค์การการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, ค.ศ 1996, 1998 & 1999

สรอ. : สหรัฐอเมริกา

4.2 ศักยภาพในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของ สปป.ลาว

ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในตอนต้นว่าการท่องเที่ยวนั้นถือได้ว่าเป็นการส่งออกชนิดหนึ่ง ซึ่งสินค้าที่ส่งออก คือ บริการต่าง ๆ ด้านการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นการส่งออกที่ไม่สามารถมองเห็นได้ (invisible export) ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้ซื้อสินค้าเป็นผู้ที่จะต้องเดินทางเข้ามาซื้อสินค้านี้ด้วยตนเอง และไม่สามารถที่จะนำสินค้ากลับไปเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองได้ เพียงแต่มาชื่นชมธรรมชาติ และสถาปัตยกรรม โบราณสถานต่าง ๆ ฯลฯ โดยสิ่งที่พวกเขาได้รับคือความพึงพอใจในบริการนั้น ๆ เท่านั้นเอง โดยที่สินค้าการท่องเที่ยวก็จะมีลดจำนวนลงเหมือนสินค้าอื่น ๆ จะเห็นได้ว่าสินค้าการท่องเที่ยวเป็นสินค้าที่รัฐบาลทุกประเทศพยายามที่จะส่งออกให้ได้มากที่สุดเพื่อจะสามารถนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาในประเทศให้มากที่สุดเพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจที่กำลังประเคืองอยู่ให้เบาบางลงได้ ดังนั้น การที่ สปป.ลาว มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่สูงขึ้นในช่วง 9 ปี (1991-1999) ที่ผ่านมา แสดงให้เห็นว่านโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาลเป็นนโยบายที่มีประสิทธิภาพในทางปฏิบัติ จนทำให้ สปป.ลาว เป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และ

เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวโดยทั่วไปอีกประเทศหนึ่ง ดังนั้น การศึกษาเพื่อทราบถึงศักยภาพในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ในภูมิภาคนี้จึงเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะจะทำให้ทราบข้อมูลพื้นฐานต่าง ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ทั้งต่อภาครัฐบาลและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะภาครัฐบาลในการกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน ทั้งนี้เพื่อมุ่งที่จะทำให้การท่องเที่ยวของ สปป.ลาว มีการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นในอนาคต

การที่จะทราบถึงศักยภาพในการเป็นตลาดท่องเที่ยวแห่งใหม่ในภูมิภาคแห่งนี้ สปป.ลาว จะต้องมีความพร้อมในหลาย ๆ ด้านด้วยกัน ซึ่งหมายถึงการพิจารณาในด้านอุปทานการท่องเที่ยวของประเทศ ซึ่งอุปทานด้านการท่องเที่ยวเหล่านี้ประกอบด้ว้ยสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ สำหรับการท่องเที่ยว เช่น โครงสร้างพื้นฐาน โรงแรม-บ้านพัก ร้านอาหาร-ภัตตาคาร สถานบันเทิง แหล่งท่องเที่ยว การบริการการท่องเที่ยว ความสามารถในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ สินค้าของที่ระลึก ระบบความปลอดภัย การบริการการท่องเที่ยวอื่น ๆ การโฆษณาประชาสัมพันธ์ เป็นต้น สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นปัจจัยหลักที่ สปป.ลาว จะต้องมีความพร้อม ทั้งนี้เพื่อทำให้การท่องเที่ยวของประเทศมีการขยายตัวอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งถ้าหากว่า สปป.ลาว ยังมีความไม่พร้อมในปัจจัยหลักต่าง ๆ ที่กล่าวมา ก็จะทำให้การท่องเที่ยวที่กำลังขยายตัวอยู่นี้ไม่ประสิทธิภาพเท่าที่ควร

4.2.1 โครงสร้างพื้นฐาน

การคมนาคมขนส่งและการสื่อสารเป็นโครงสร้างพื้นฐานที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างมากในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากการติดต่อสื่อสารระหว่างคนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลสามารถที่จะติดต่อสื่อสารกันได้ง่ายและสะดวกมากขึ้น ส่วนการขนส่งทั้งผู้โดยสารและสินค้าต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศนั้นก็จะเป็นการนำความเจริญไปสู่ทุกภูมิภาคของประเทศ นอกจากนี้ การคมนาคมขนส่งนั้นยังมีบทบาทอย่างมากต่อการขยายตัวด้านการท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นปัจจัยพื้นฐานในการนำนักท่องเที่ยวนั้นไปถึงแหล่งท่องเที่ยวเป้าหมายได้ ดังนั้น การทำให้การท่องเที่ยวใน สปป.ลาว มีการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพได้ ระบบการขนส่งจะต้องได้มาตรฐาน และมีจำนวนเพียงพอต่อความต้องการที่สูงขึ้น เพื่อจะสามารถนำนักท่องเที่ยวที่นับวันจะมากขึ้นเรื่อย ๆ นี้ไปถึงจุดหมายปลายทางด้วยสวัสดิภาพและได้รับความประทับใจในบริการดังกล่าว เพราะถ้าหากว่านโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาลลาวนั้นเอื้ออำนวยทุกอย่าง แต่ระบบการขนส่งไม่มีความพร้อมในการรองรับก็จะทำให้ขั้นตอนของการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้นสะดุด จะทำให้ขาดความต่อเนื่องของการพัฒนา ซึ่งเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งที่จะทำให้การท่องเที่ยวมีการพัฒนาที่ไม่มีประสิทธิภาพ

4.2.1.1 ระบบการคมนาคม

การคมนาคมขนส่งเป็นระบบที่สำคัญต่อการขยายตัวของการท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นระบบที่นำนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลกให้เข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้ กล่าวมาแล้วว่า สปป.ลาว เป็นประเทศที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล ซึ่งเป็นอุปสรรคมากทั้งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว ระบบการคมนาคมที่มีการขยายตัวมากที่สุด คือ การคมนาคมทางบก ส่วนการคมนาคมทางอากาศ และการคมนาคมทางน้ำนั้นมีการขยายตัวไม่มากนัก

(1) การคมนาคมทางบก :

จากสภาพทางภูมิประเทศของ สปป.ลาว ที่มีชายแดนติดกับ 5 ประเทศ เช่น ทางทิศตะวันออกติดกับเวียดนาม ทิศตะวันตกติดกับไทยและพม่า ทางทิศใต้ติดกับกัมพูชา และทิศเหนือติดกับจีน ซึ่งแนวเขตแดนต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะเป็นทางพื้นดินมากกว่าที่จะมีแนวเขตแดนเป็นแม่น้ำ ดังนั้น การคมนาคมขนส่งทางบกระหว่างประเทศที่ใกล้เคียงจึงมีความสะดวกมากสบายมากกว่า สำหรับแนวเขตแดนที่เป็นแม่น้ำนั้นส่วนใหญ่จะเป็นแนวเขตแดนระหว่างลาวและไทย ซึ่งมีระยะทาง 1,500 กิโลเมตร ส่วนแนวเขตแดนทางพื้นดินมีเพียง 230 กิโลเมตร ทำให้การคมนาคมขนส่งระหว่างลาวและไทยไม่ความสะดวกมากนัก ปัจจุบันแนวเขตระหว่าง 2 ประเทศถูกเชื่อมโดยสะพานข้ามแม่น้ำโขงที่จังหวัดหนองคาย กับแขวงคำม่วนนครเวียงจันทน์ ซึ่งสะพานแห่งนี้ได้รับงบประมาณการสร้างจากรัฐบาลออสเตรเลีย และได้เปิดให้บริการในเดือนเมษายน ปี ค.ศ 1994 เป็นต้นมา ทำให้การคมนาคมขนส่งระหว่างสองประเทศมีความสะดวกสบายมากยิ่งขึ้นกว่าในอดีต โดยเฉพาะการขนส่งผู้โดยสารต่าง ๆ ทั้งที่เป็นนักท่องเที่ยวและไม่ใช่นักท่องเที่ยว สำหรับเส้นทางหลัก ๆ ที่สำคัญของ สปป.ลาว มี 5 สายด้วยกัน คือ สายที่ 1 , 7 , 8 , 9 และ 13 ซึ่งลักษณะและสภาพของถนนที่มีอยู่ใน สปป.ลาว ส่วนใหญ่มีสภาพเป็นดินลูกรัง และมีลักษณะเป็นดินแดง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นถนนที่อยู่ในชนบท ส่วนในตัวเมืองก็จะเป็นถนนลาดยาง แต่มีสภาพที่ถูกใช้งานมาหลายปีแล้ว เส้นทางที่สำคัญทั้ง 5 สายดังกล่าวนอกจากจะเป็นเส้นทางหลักที่ใช้คมนาคมขนส่งภายในประเทศแล้วยังเป็นเส้นทางที่เชื่อมระหว่างประเทศที่มีชายแดนติดกับ สปป.ลาว ซึ่งแต่ละเส้นทางนั้นมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เช่น

(1.1) ทางหมายเลข 1 :

เป็นเส้นทางที่เริ่มต้นจากจินตอนใต้ผ่านเข้ามาใน สปป.ลาว ทางภาคเหนือคือ แขวงผังสาตี จากนั้นมาถึงแขวงหลวงน้ำทา โดยผ่านมายังแขวงอุดมไซ และแขวงหลวงพระบาง ซึ่งเป็นแขวงท่องเที่ยวหลักของประเทศ เพราะเป็นเมืองมรดกโลก (The World Heritage City) จากนั้นผ่าน

ประเทศไทยสามารถที่จะไปเที่ยวในประเทศเวียดนามได้โดยทางรถโดยสาร จะทำให้แขวงสะหวันนะเขตมีศักยภาพในการที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ของประเทศได้อีกแขวงหนึ่งในอนาคต

(1.5) ทางหมายเลข 13:

เป็นเส้นทางที่สำคัญต่อการคมนาคมทางบกของประเทศ เพราะเป็นเส้นทางที่ใช้ขนส่งสินค้าและผู้โดยสาร ทางเส้นนี้เริ่มต้นที่แขวงหลวงพระบาง มาถึงแขวงเวียงจันทน์ และผ่านมายังเมืองหลวงของประเทศ (กำแพงนครเวียงจันทน์) ผ่านไปยังแขวงบอลิคำไซ ไปจนถึงแขวงคำม่วน ออกไปที่แขวงสะหวันนะเขต และยาวไปจนถึงแขวงจำปาสัก ผ่านแขวงสาละวัน ไปสิ้นสุดที่ชายแดนลาว - กัมพูชา เป็นที่สังเกตได้ว่าเส้นทางสายนี้มีความยาวแต่เหนือจรดใต้ ซึ่งสามารถเชื่อมกับทางหมายเลข 1 ที่แขวงหลวงพระบาง ทำให้เส้นทางดังกล่าวสามารถเชื่อมต่อระหว่างประเทศจีนตอนใต้และประเทศกัมพูชา

ที่กล่าวมาทั้งหมดเป็นเส้นทางสายหลักของประเทศที่ใช้คมนาคมขนส่งทางบก ซึ่งจากการสำรวจสภาพเส้นทางของกระทรวงคมนาคมขนส่ง (มานะ มาลาเพชร, 1990) พบว่า สปป.ลาว มีถนนยาวถึง 13,971 กิโลเมตร ซึ่งส่วนใหญ่มีสภาพเป็นดินลูกรัง และดินแดง ส่วนถนนลาดยางนั้นมีจำนวนน้อยและมีเฉพาะในตัวเมืองเท่านั้น จากสภาพดังกล่าวเป็นอุปสรรคอย่างมากต่อการขนส่งทั้งต่อการขนส่งสินค้าและผู้โดยสาร โดยเฉพาะต่อนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว ซึ่งประสงค์จะเดินทางไปท่องเที่ยวในแต่ละแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ในแต่ละแขวง แต่ต้องพบความยุ่งยากในการเดินจะทำให้พวกเขาไม่อยากเดินทางไป ถึงแม้ว่าสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านั้นจะมีความสวยงามมากเพียงใดก็ตาม ผลที่ตามมานักท่องเที่ยวก็จะพำนักอยู่ใน สปป.ลาว ในบางจุดเท่านั้นไม่ได้กระจายไปทั่วประเทศ ดังนั้น ในการปรับปรุงสภาพถนนหนทางให้ได้มาตรฐานมากขึ้นจึงเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่รัฐบาลควรให้ความสำคัญและเอาใจใส่ในการเพิ่มงบประมาณในการซ่อมแซมถนนเก่าให้มีสภาพดีขึ้น ขณะเดียวกันก็พัฒนาถนนเส้นใหม่ให้มีความสะดวกในการเดินทางมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปด้วยความราบรื่นดังที่รัฐบาลได้วางนโยบายไว้

อีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญที่เป็นปัญหาต่อการคมนาคมทางบก คือ จำนวนพาหนะการขนส่งผู้โดยสาร ทั้งที่เป็นของรัฐบาลและเอกชน ซึ่งจำนวนที่มีอยู่ในปัจจุบันนั้นมีจำนวนน้อยไม่เพียงพอต่อความต้องการที่นับวันสูงขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะพาหนะที่ใช้ขนส่งผู้โดยสารระหว่างแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ นั้นยังมีจำนวนน้อยและการบริการที่มีอยู่นั้นไม่ได้มาตรฐานเท่าที่ควร ที่สังเกตได้คือพาหนะการขนส่งที่มีอยู่ปัจจุบันมีสภาพที่ค่อนข้างเก่าและไม่ถึงอำนวยความสะดวกผู้โดยสาร นอกจากนี้การให้บริการบนรถโดยสารถือว่าอยู่ในระดับที่ไม่มาตรฐาน เช่น จะมีแม่ค้าหรือพ่อค้าบางรายที่ใช้บริการรถโดยสารในการขนสินค้าระหว่างแขวง ทำ

ให้ระบบการขนส่งเป็นในลักษณะที่ไม่ได้แยกประเภท บางครั้งทำให้ผู้โดยสารโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวรู้สึกอึดอัด เพราะบางทีเกิดมีกลิ่นเหม็นของสินค้าที่มีการขนส่ง เช่น ปลาแห้ง ปลาข้าว เป็นต้น ทำให้พวกเขาไม่ประทับใจในบริการดังกล่าว ซึ่งเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่หน่วยงานของภาครัฐจะต้องเข้ามาดูแลและแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น ทั้งนี้เพื่อที่จะเตรียมความพร้อมในเรื่องการรองรับนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่จะเข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว จำนวนมากในอนาคต ถ้าหากว่า สปป.ลาว มีความพร้อมในเรื่องของการคมนาคมทางบกไม่ว่าจะเป็นสภาพถนนหนทาง พาหนะการขนส่งมีจำนวนเพียงพอและได้มาตรฐานในการให้บริการแล้ว แน่ใจว่าในอนาคตจะสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะสามารถขนส่งนักท่องเที่ยวเหล่านี้ไปถึงจุดหมายปลายทางที่พวกเขาต้องการได้ด้วยความปลอดภัยและประทับใจในบริการที่มีให้ การปรับปรุงในเรื่องของการคมนาคมทางบกนั้นมีความเป็นไปได้ที่จะประสบผลสำเร็จ เพราะมีผู้ที่จะใช้บริการมีอีกมาก โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาเที่ยวเพื่อต้องชมทัศนียภาพของประเทศ นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ชอบเดินทางโดยทางรถมากกว่า เพราะนอกจากจะได้ชมทัศนียภาพแล้วค่าใช้จ่ายในการเดินทางก็ต่ำกว่าด้วย ดังนั้น การปรับปรุงการคมนาคมทางบกให้มีคุณภาพและได้มาตรฐานและมีจำนวนที่เพียงพอนี้คาดว่าจะสามารถรองรับนักท่องเที่ยวที่ประสงค์จะเข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว ในจำนวนที่มากขึ้นในแต่ละปีได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(2) การคมนาคมทางอากาศ :

เป็นอีกเส้นทางหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมากต่อการขนส่งทั้งการขนส่งสินค้าและผู้โดยสารทั้งในและต่างประเทศ ที่ได้กล่าวมาแล้วว่าการคมนาคมทางด้านนี้ไม่ค่อยจะมีการขยายตัวเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยหลายอย่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของเงินลงทุนในด้านการขนส่งทางอากาศ การขาดแคลนบุคลากรที่มีความสามารถโดยตรงในด้านของการบินและอื่น ๆ อีกประการหนึ่งการลงทุนในด้านนี้ส่วนใหญ่จะเป็นการดำเนินงานโดยภาครัฐบาลเป็นหลัก ซึ่งเอกชนยังไม่ได้มีบทบาทในการลงทุนในด้านนี้มากเท่าไร ปัจจุบัน สปป.ลาว มีสายการบินเพียงสายการบินเดียว คือ สายการบินลาว ซึ่งบริหารโดยรัฐวิสาหกิจลาว โดยเครื่องบินที่นำมาให้บริการนั้นปัจจุบันมีอยู่ 3 ชนิดด้วยกัน คือ 1) ATR 72 เป็นเครื่องบินที่ผลิตจากประเทศฝรั่งเศส 2) Y7 ผลิตจากสาธารณรัฐประชาชนจีน และ 3) Y12 ซึ่งผลิตจากสาธารณรัฐ ประชาชนจีน (บริษัทการบินลาว, 2001) เครื่องบินทั้งสามชนิดนี้จะให้บริการทั้งภายในและต่างประเทศ จำนวนของเครื่องบินที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ถือได้ว่ามีจำนวนน้อยและไม่เพียงพอต่อความต้องการที่เพิ่มสูงขึ้นทั้งภายในและต่างประเทศ โดยเฉพาะในสภาวะที่ สปป.ลาว มีนโยบายส่งเสริมในเรื่องของการท่องเที่ยว

เที่ยวทั้งการท่องเที่ยวภายในและต่างประเทศ ปัจจุบันบริษัทการบินลาวมีเส้นทางการบินทั้งภายในและต่างประเทศดังนี้ :

(2.1) สายการบินภายในประเทศ : ส่วนใหญ่ระบบการบินภายในประเทศนั้นจะมีต้นทางการบินอยู่ที่เมืองหลวงของประเทศคือ กำแพงนครเวียงจันทน์เป็นหลัก ซึ่งจะมีเส้นทางการบินระหว่างแขวงดังนี้

- เวียงจันทน์-หลวงพระบาง : มีเที่ยวบินทุกวัน วันละ 4 เที่ยว ไป-กลับ
- เวียงจันทน์-ห้วยทราย: มีเที่ยวบิน 3 วันต่ออาทิตย์ โดยวันละ 1 เที่ยว ไป-กลับ
- เวียงจันทน์-หลวงน้ำทา : มีเที่ยวบิน 4 วันต่ออาทิตย์ วันละ 1 เที่ยว ไป-กลับ
- เวียงจันทน์-จำหนือ (แขวงหัวพัน) : มีเที่ยวบินทุกวัน วันละ 1 เที่ยว ไป-กลับ
- เวียงจันทน์-เซียงขวาง : มีเที่ยวบินทุกวัน วันละ 2 เที่ยว ไป-กลับ
- เวียงจันทน์-อุดมไซ : มีเที่ยวบิน 4 วัน วันละ 1 เที่ยว ไป-กลับ
- เวียงจันทน์-ไชยบุรี : มีเที่ยวบินทุกวัน วันละ 1 เที่ยว ไป-กลับ
- เวียงจันทน์-สะหวันนะเขต: มีเที่ยวบินทุกวันวันละ 1 เที่ยวไป-กลับ
- เวียงจันทน์-ปากเซ (แขวงจำปาสัก) : มีเที่ยวบินทุกวัน บางวัน 1 เที่ยว และบางวัน 2 เที่ยว รวมแล้วอาทิตย์หนึ่งมี เที่ยวบิน 10 เที่ยวบินต่ออาทิตย์ ไป-กลับ
- หลวงพระบาง-ห้วยทราย : มีเที่ยวบินทุกวัน วันละ 1 เที่ยว ไป-กลับ
- หลวงพระบาง-หลวงน้ำทา : มีเที่ยวบิน 4 วัน วันละ 1 เที่ยว ไป-กลับ
- หลวงพระบาง-อุดมไซ : มีเที่ยวบิน 2 วัน วันละ 1 เที่ยว ไป-กลับ

- หลวงพระบาง -เซียงขวาง: มีเที่ยวบินทุกวัน วันละ 1 เที่ยวบิน ไป-กลับ
- หัวทราย-หลวงน้ำทา: มีเที่ยวบิน 2 วัน วันละ 1 เที่ยวบิน ไป-กลับ
- หัวทราย-อุคมไซ : มีเที่ยวบิน 2 วัน วันละ 1 เที่ยวบิน ไป-กลับ
- หัวทราย-ปากเซ(จำปาสัก) : มีเที่ยวบิน 4 วัน วันละ 1 เที่ยวบิน ไป-กลับ

ทั้งหมดก็คือตารางการบินภายในประเทศของสายการบินลาวในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าจำนวนเที่ยวบินภายในที่มีอยู่นั้น ส่วนใหญ่จะมีเฉพาะในบางแขวงเท่านั้น แต่บางแขวงยังไม่มีเที่ยวบินเลย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดในเรื่องของพาหนะการขนส่งทางอากาศ และจำนวนสนามบินที่มีอยู่ ปัจจุบัน สปป.ลาว มีสนามบินที่เป็นสนามบินระหว่างประเทศเพียง 2 แห่งเท่านั้น คือ สนามบินนานาชาติวัดไต (Wattai International Airport) และสนามบินนานาชาติหลวงพระบาง (Luangprabang International Airport) และส่วนที่เหลือก็เป็นสนามบินที่มีขนาดเล็กที่กระจายอยู่ตามแขวงต่าง ๆ นอกจากข้อจำกัดในเรื่องของจำนวนพาหนะการขนส่งและสนามบินแล้ว ในเรื่องของการให้บริการบนเครื่องบินนั้นก็เป็อุปสรรคอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้โดยสาร โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวเกิดความไม่ประทับใจในบางครั้ง เช่น เวลาเครื่องบินจะขึ้นหรือลงนั้นผู้โดยสารจะรู้สึกวอดกั้กับการสั่นของเครื่องบินและเสียงดังของเครื่องยนต์ ทำให้เกิดความไม่มั่นใจในความปลอดภัยเมื่อใช้บริการการบินลาว ปัญหาและข้อจำกัดทั้งหมดเหล่านี้เป็นอุปสรรคอย่างมากต่อการคมนาคมขนส่งทางอากาศ เพราะไม่ใช่มีเฉพาะผู้โดยสารที่เป็นคนลาวเท่านั้นแต่ยังมีนักท่องเที่ยวต่างประเทศอีกจำนวนมากที่ใช้บริการสายการบินลาว ดังนั้น ทางบริษัทการบินลาวควรจะต้องรีบเร่งปรับปรุงในส่วนต่าง ๆ ที่เป็นข้อจำกัดทั้งหมดที่กล่าวมา เพื่อไม่ให้ชื่อเสียงของสายการบินลาวในสายตาของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศอยู่ในแง่ลบอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและอีกประการหนึ่งคือมุ่งที่จะให้บริการการขนส่งนักท่องเที่ยวต่างประเทศไปถึงจุดหมายในการท่องเที่ยวด้วยความรวดเร็วและปลอดภัยในการเดินทาง เพื่อให้เกิดความประทับใจต่อนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว

(2.2) สายการบินระหว่างประเทศ : ตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่า สปป.ลาว ก่อนข้างจะมีข้อจำกัดในเรื่องของเงินลงทุนทางด้านของการคมนาคมทางอากาศ ซึ่งแสดงออกให้เห็นถึงจำนวนของบริษัทการบินที่มีอยู่ซึ่งมีเพียงแห่งเดียว คือ บริษัทการบินลาว และเครื่องบินที่ให้บริการมีจำนวนน้อย ทำให้สายการบินระหว่างประเทศที่มีอยู่ไม่ขยายตัวเท่าที่ควร ปัจจุบันบริษัทการบินลาวมีสายการบินระหว่างประเทศเฉพาะกับประเทศที่มีพรมแดนติดกันเท่านั้น

เช่น ไทย เวียดนาม กัมพูชา และจีน และสายการบินของประเทศอื่น ๆ ที่มาใช้ท่าอากาศยานของลาวมีเฉพาะประเทศเพื่อนบ้าน เช่น การบินไทย สายการบินเวียดนาม และสายการบินจีน เป็นต้น สำหรับสายการบินระหว่างประเทศของบริษัทการบินลาวมีตารางการบินดังนี้

- กรุงเวียงจันทน์ – กรุงเทพฯ ฯ (ไทย) : มีเที่ยวบินทุกวัน วันละ 1 เที่ยวบิน ไป-กลับ
- กรุงเวียงจันทน์ (ผ่านหลวงพระบาง) -เชียงใหม่ (ไทย) : มีเที่ยวบินทุกวันพฤหัสบดี และวันอาทิตย์ ไป-กลับ
- กรุงเวียงจันทน์-กรุงฮานอย (เวียดนาม): มีเที่ยวบินทุกวัน วันละ 1 เที่ยวบิน ไป-กลับ
- กรุงเวียงจันทน์ – โฮจิมินห์ (เวียดนาม) : มีเที่ยวเฉพาะวัน พุธ เท่านั้น ไป-กลับ
- กรุงเวียงจันทน์ – กรุงพนมเปญ(กัมพูชา) : มีเที่ยวบินทุกวัน วันละ 1 เที่ยวบิน ไป-กลับ
- กรุงเวียงจันทน์ – เสียมเรียบ (กัมพูชา): มีเที่ยวเฉพาะวัน อังคาร และวันศุกร์ ไป-กลับ
- กรุงเวียงจันทน์ – คุนหมิงค์ (จีน) : มีเที่ยวเฉพาะวันอาทิตย์ วันเดียว ไป-กลับ

สำหรับสายการบินต่างประเทศที่มาถึงท่าอากาศยานของกรุงเวียงจันทน์ได้แก่ สายการบินเวียดนาม สายการบินจีน ส่วนสายการบินที่มาจากประเทศไทยจะมี 2 สายการบิน คือ การบินไทยที่บินระหว่างกรุงเวียงจันทน์และกรุงเทพฯ ฯ วันละ 1 เที่ยวบิน ส่วนสายการบินที่สองคือ สายการบินบางกอกแอร์เวย์ ซึ่งเป็นสายการบินที่เพิ่งเปิดใหม่ในช่วงเดือนพฤศจิกายน 2001 ที่ผ่านมามีระยะทางการบินจากกรุงเทพฯ ฯ ผ่านสุโขทัยไปถึงหลวงพระบาง (สปป.ลาว) มีเที่ยวบินอาทิตย์ละ 2 เที่ยวบิน ซึ่งคาดว่าจะการเปิดบริการของสายการบินดังกล่าวจะเป็นอีกสายการบินหนึ่งที่จะช่วยอำนวยความสะดวกในการเดินทางมาเที่ยวที่เมืองมรดกโลกใน สปป.ลาว เพราะจะมีนักท่องเที่ยวบางกลุ่มที่เคยมาเที่ยวในไทยแล้วแต่ยังไม่เคยมาเที่ยวใน สปป.ลาว สามารถที่จะเดินทางมาเที่ยวใน สปป.ลาว ได้ความสะดวกและรวดเร็วมากขึ้น อย่างไรก็ตาม การเปิดสายการบินดังกล่าวคาดว่าจะกระทบต่อรายได้ของบริษัทการบินลาวอย่างมาก เพราะจำนวนผู้โดยสารที่จะเดินทางกับสายการบินลาวจากกรุงเวียงจันทน์ไปที่แขวงหลวงพระบางหรือจากเชียงใหม่ไปที่หลวงพระบางจะมีจำนวนลดลง เพราะพวกเขาอาจจะมาใช้บริการของสายการบินบางกอกแอร์เวย์แทน เนื่องจากมีความสะดวกมากกว่า

และการเปิดสายการบินนี้ทำให้นักท่องเที่ยวมีทางเลือกมากขึ้นในการเดินทางเข้ามาใน สปป.ลาว และจะใช้เวลาในการพำนักอยู่ใน สปป.ลาว สั้นกว่าด้วย

จากสภาพการณ์ดังกล่าวเห็นว่าธุรกิจการบินระหว่างประเทศนั้นมีการแข่งขันกันอย่างมาก ทั้งในเรื่องของราคาและคุณภาพของการให้บริการ ดังนั้น ทางบริษัทการบินลาวจะต้องมีการปรับปรุงในเรื่องของคุณภาพของการให้บริการบนเครื่องบินเป็นอันดับแรก ถึงแม้จะไม่สามารถที่จะขยายจำนวนการให้บริการได้ แต่ควรที่จะปรับปรุงการบริการที่มีอยู่ให้ดีขึ้น เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในการให้บริการแก่ลูกค้า โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่นับวันจะเพิ่มสูงขึ้น เพื่อให้พวกเขาได้รับความพอใจสูงสุดเท่าที่จะทำได้ ในส่วนของจำนวนเที่ยวบินระหว่างประเทศที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้คาดว่าสามารถในการรองรับได้ เนื่องจากนักท่องเที่ยวต่างประเทศนั้นบางส่วนชอบเดินทางแบบผจญภัย เช่น การนั่งเรือข้ามน้ำโขงมาที่ สปป.ลาว หรือการนั่งรถข้ามสะพาน เพราะค่าใช้จ่ายต่ำกว่าการเดินทางโดยเครื่องบิน เพราะฉะนั้น บริษัทการบินลาวจะต้องเร่งปรับปรุงในด้านการให้บริการที่มีอยู่ให้ได้มาตรฐานมากขึ้นเป็นประเด็นหลักที่จะทำได้

(2.3) การคมนาคมทางน้ำ :

เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านของที่ตั้งที่ สปป.ลาว เป็นประเทศที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล ข้อจำกัดดังกล่าวเป็นอุปสรรคอย่างมากในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะเป็นปัญหาต่อการค้าระหว่างประเทศ การดำเนินการค้ากับประเทศดังกล่าวจำเป็นต้องขนส่งสินค้าทางเรือ โดยอาศัยท่าเรือของประเทศเวียดนามและไทยเป็นทางออกสู่ทะเลแทน ข้อจำกัดดังกล่าวไม่เพียงแต่จะเป็นอุปสรรคต่อการค้าระหว่างประเทศ แต่ยังเป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวด้วย เนื่องจากไม่มีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นลักษณะชายทะเลเลย ในส่วนของการคมนาคมทางน้ำก็เช่นกัน ไม่ค่อยที่จะมีการขยายตัวเท่าที่ควร เพราะแม่น้ำที่ใช้ในการคมนาคมมีไม่มากนักและแม่น้ำที่มีอยู่นั้นก็มีเพียงไม่กี่สายที่ใช้คมนาคมได้ เช่น แม่น้ำโขง ซึ่งเป็นแม่น้ำสายหลักที่ไหลผ่าน สปป.ลาว มีความยาว 1,970 กิโลเมตร เป็นแม่น้ำสายสำคัญสำหรับประชาชนสองฝั่งลาวและไทย และยังเป็นเขตแดนระหว่างลาวและไทยด้วย จากระยะทางดังกล่าว สปป.ลาว สามารถที่จะใช้แม่น้ำโขงเป็นเส้นทางคมนาคมทางน้ำได้เพียง 3 ชั่วโมง ซึ่งมีระยะทางเพียง 875 กิโลเมตร เท่านั้น และการคมนาคมดังกล่าวมีข้อจำกัดเพราะขึ้นอยู่กับฤดูกาล ช่วงระยะเวลาการคมนาคมทางน้ำมีดังนี้ ช่วงแรกจะมีเรือโดยสารจากเมืองห้วยทราย (แขวงบ่อแก้ว) ไปที่แขวงหลวงพระบาง การคมนาคมสายนี้สามารถเดินเรือได้ทุกฤดู เพราะระดับน้ำในช่วงนี้ค่อนข้างลึก การคมนาคมทางน้ำช่วงระยะนี้ได้รับความนิยมมากจากนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่ประสงค์จะเดินทางเข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว โดยเฉพาะไปเที่ยวในแขวงหลวงพระบาง โดยพวกเขาจะนั่งเรือข้ามโขงจากคานเซียง

ของ(จังหวัดเชียงราย ประเทศไทย) ไปที่ด่านห้วยทราย (แขวงบ่อแก้ว) แล้วนั่งเรือล่องตามลำแม่น้ำโขงไปที่แขวงหลวงพระบาง เมื่อนักท่องเที่ยวได้เที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยวในแขวงหลวงพระบางหมดแล้วบางกลุ่มประสงค์จะมาเที่ยวในแขวงคำมั่งฯ เป็นจังหวัดต่อไป ก็สามารถทำได้ ซึ่งการเดินทางมาที่แขวงคำมั่งฯ(เมืองหลวงของประเทศ) สามารถเดินทางมาได้ทั้งทางบก ทางอากาศ และทางน้ำ โดยเฉพาะการเดินทางโดยทางน้ำนั้นสามารถเดินทางได้เฉพาะช่วงฤดูฝนเท่านั้น ส่วนช่วงที่สามของการคมนาคมทางน้ำ คือ จากเวียงจันทน์ล่องเรือไปที่จังหวัดสะหวันนะเขต โดยทางสายนี้สามารถใช้เดินทางได้เฉพาะฤดูฝนเช่นกัน จะเห็นได้ว่าการคมนาคมทางน้ำดังกล่าวมีลักษณะที่ไม่ค่อยจะขยายตัวมากเมื่อเทียบการคมนาคมอื่น ๆ และการคมนาคมทางน้ำที่มีอยู่มีลักษณะที่ผสมผสานคือ ไม่ได้แยกประเภทว่าจะใช้เพื่อการขนส่งผู้โดยสารหรือจะใช้ขนส่งสินค้า แต่ส่วนใหญ่แล้วเป็นเรือขนส่งสินค้ามากกว่าได้รับผู้โดยสารด้วยเพราะเป็นผลพลอยได้ ดังนั้น รัฐบาลควรมีการปรับปรุงระบบการให้บริการสำหรับการคมนาคมทางน้ำ เช่น เพิ่มจำนวนเรือโดยสารให้มากขึ้นเพื่อขนส่งนักท่องเที่ยวที่ประสงค์จะเดินทางโดยทางน้ำ และควรส่งเสริมให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการลงทุนในเรื่องของการขนส่งดังกล่าวให้มากขึ้น เพื่อมุ่งเน้นการให้บริการขนส่งนักท่องเที่ยวจำนวนมากมายังจะมาเยือน สปป.ลาว ในอนาคต

ที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นคือสภาพโครงสร้างพื้นฐานทางการคมนาคมที่เป็นอยู่ในปัจจุบันของ สปป.ลาว ซึ่งพบว่ามีข้อจำกัดในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของจำนวนพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมีค่อนข้างน้อยและในเรื่องของคุณภาพในการบริการยังไม่ได้มาตรฐาน ดังนั้น ในการเตรียมความพร้อมในเรื่องของการคมนาคมขนส่งที่จะให้บริการแก่นักท่องเที่ยวต่างประเทศที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปีนั้น สปป.ลาว จะต้องมีการปรับปรุงการคมนาคมในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของจำนวนพาหนะการเดินทางภายในประเทศ โดยเฉพาะระหว่างแหล่งท่องเที่ยวในแขวงนั้นควรจะมีจำนวนมากพอ เช่น รถโดยสารประจำทาง ที่มีมากขึ้นและมีหลากหลายให้นักท่องเที่ยวได้เลือกตามที่เราต้องการ เพิ่มคุณภาพของการบริการให้สูงขึ้น ทางด้านการคมนาคมทางอากาศก็เช่นเดียวกันควรปรับปรุงในเรื่องของคุณภาพของการให้บริการแก่ผู้โดยสารบนเครื่องบิน ทั้งในเรื่องการให้ข้อมูลข่าวสาร และในเรื่องของอาหารและเครื่องดื่มควรมีการปรับปรุงในเรื่องของคุณภาพด้วย ส่วนทางด้านของการคมนาคมทางน้ำนั้นควรจะมีเพิ่มพาหนะการเดินทาง เช่น เรือโดยสารมากขึ้น ถ้าหากว่าสามารถดำเนินการได้ทั้งหมดคาดว่าจะสามารถตอบสนองต่อการขยายตัวของนักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพได้

4.2.1.2 การสื่อสาร :

เป็นระบบโครงสร้างพื้นฐานอีกอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการคมนาคม เพราะเป็นระบบที่จะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกันทั้งภายในและต่างประเทศ เพื่อให้แต่ละพื้นที่ได้รับข้อมูลข่าวสารอย่างรวดเร็วและทันเหตุการณ์ สามารถรับรู้ถึงการเกิดขึ้นของเหตุการณ์ต่าง ๆ ของโลกในแต่ละวินาทีในทั่วทุกภูมิภาคของโลก ปัจจุบันเป็นยุคที่เรียกว่ายุคข้อมูลข่าวสาร (Information Technology) การติดต่อระหว่างกันของคนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลกัน ไม่ว่าจะมียะทางไกลมากเพียงใดก็ตาม การติดต่อสื่อสารสามารถทำได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำได้ง่ายและสะดวกและประหยัด เพราะมีเครื่องมือสื่อสารที่อำนวยความสะดวกในการติดต่อซึ่งกันและกัน เครื่องมือสื่อสารที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ได้แก่ โทรศัพท์ โทรศัพท์เคลื่อนที่ อินเทอร์เน็ต โทรสาร แอร์เมลล์ โทรทัศ วิทยุ ฯลฯ เป็นต้น เครื่องมือเหล่านี้จะทำให้การติดต่อระหว่างกันและการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกันนั้นเป็นเรื่องที่ทำได้ง่าย และเสียค่าใช้จ่ายต่ำ จากความเจริญก้าวหน้าทางด้านเครื่องมือสื่อสารต่าง ๆ ทำให้โลกมีขนาดที่แคบลงกว่าที่เคยเป็นในอดีต

ระบบการติดต่อสื่อสารในปัจจุบันของ สปป.ลาว ถือได้ว่ามีความก้าวหน้าในเรื่องนี้มากพอสมควรเมื่อเทียบกับในอดีต ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการขยายเครือข่ายของโทรศัพท์เคลื่อนที่ และ โทรศัพท์บ้าน ปัจจุบันการติดต่อกันระหว่างคนที่อยู่ในแต่ละแขวงของประเทศทำได้ง่ายโดยการติดต่อทางโทรศัพท์ทั้งโทรศัพท์สาธารณะและโทรศัพท์บ้าน นอกจากนี้ในเรื่องของการติดต่อกันทางอินเทอร์เน็ตนั้น พบว่ามีการขยายตัวเช่นกันแต่ส่วนใหญ่จะอยู่ในเมืองหลวงเท่านั้น แต่สำหรับเมืองที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวยังไม่ขยายตัวเท่าที่ควร ส่วนทางด้านของสถานีวิทยุและสถานีโทรทัศน์มีการขยายตัวและมีการปรับปรุงมากขึ้นในเรื่องของคุณภาพและจำนวน ปัจจุบัน สปป.ลาว มีสถานีโทรทัศน์อยู่ 2 สถานี และสถานีวิทยุ 9 สถานี ซึ่งสถานีส่วนใหญ่บริหารงานโดยรัฐบาล ซึ่งเอกชนยังไม่มียุทธศาสตร์ในด้านนี้มากนัก ดังนั้น การเสนอข่าวต่าง ๆ หรือรายการต่าง ๆ ที่ออกอากาศก็จะเป็นในลักษณะโฆษณาข้อมูลข่าวสารให้กับรัฐบาลเป็นหลัก ส่วนทางด้านของจำนวนอุปกรณ์สื่อสารที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่เพียงพอต่อความต้องการ โดยเฉพาะในเรื่องของจำนวนตู้โทรศัพท์สาธารณะที่มีอยู่นั้นมีเฉพาะในเมืองใหญ่ ๆ เท่านั้น และจำนวนที่มีอยู่ไม่มากนัก ยังไม่กระจายตัวในทุกพื้นที่ที่สำคัญ โดยเฉพาะในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ อังมีปัญหามาก เพราะตู้โทรศัพท์สาธารณะมีจำนวนน้อยส่วนใหญ่จะให้บริการภายในประเทศเท่านั้น ไม่สามารถโทรระหว่างประเทศได้ ปัญหาดังกล่าวนี้จะทำให้เป็นอุปสรรคมากต่อขยายตัวของการท่องเที่ยว เพราะนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว จะมีความรู้สึกว่าถูกตัดขาดจากโลกภายนอก เพราะไม่สามารถติดต่อหาเพื่อนหรือญาติมิตรที่อยู่ในประเทศอื่น ๆ ได้ ดังนั้น การพัฒนาและปรับปรุง

ระบบการสื่อสารดังกล่าวจะเป็นอีกทางหนึ่งที่จะช่วยทำให้ สปป.ลาว มีศักยภาพในด้านของการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ที่น่าสนใจและเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลก

4.2.2 โรงแรม ร้านอาหาร และสถานบันเทิง

องค์ประกอบของการท่องเที่ยวอีกองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการขยายตัวของการท่องเที่ยวได้แก่ สถานที่พัก ร้านอาหาร และสถานบันเทิง องค์ประกอบเหล่านี้มีความสำคัญมาก เพราะเป็นปัจจัยหลักของการดำรงชีวิต ดังนั้น การศึกษาเพื่อให้ทราบถึงสภาพที่เป็นอยู่ของสถานที่ต่าง ๆ เหล่านี้ในปัจจุบันว่ามีลักษณะอย่างไร มีจำนวนเพียงพอกับความต้องการมากน้อยเพียงใด เพื่อตัดสินขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวที่จะเพิ่มขึ้นในอนาคต ซึ่งจากตัวเลขทางสถิติของจำนวนที่พัก ร้านอาหารและสถานบันเทิง ที่องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติได้รวบรวมไว้ ตั้งแต่ปี ค.ศ 1991-1999 (ตารางที่ 4.9)

จากตัวเลขในตารางดังกล่าว สังเกตเห็นว่าทั้งจำนวนโรงแรม บ้านพัก ร้านอาหาร และสถานบันเทิงต่างมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในช่วงปี ค.ศ 1991-1999 เช่น สถานที่พักแรม โดยเฉพาะโรงแรมนั้นจะเห็นได้ว่าในปี ค.ศ 1991 มีจำนวนทั้งหมด 71 แห่ง พอมาถึงปี ค.ศ 1999 นี้จำนวนโรงแรมเพิ่มขึ้นเป็น 83 แห่ง หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณร้อยละ 3 ต่อปี ในขณะที่จำนวนบ้านพักหรือบ้านพักตากอากาศมีแนวโน้มการขยายตัวที่สูงกว่าคือ เฉลี่ยประมาณร้อยละ 40 ต่อปี โดยมีจำนวนเพิ่มขึ้นจากปี ค.ศ 1992 มีเพียง 25 แห่ง เพิ่มมาเป็น 252 แห่งในปี ค.ศ 1999 ซึ่งพบว่าธุรกิจในส่วนของธุรกิจบ้านพักนี้จะมีการขยายตัวที่สูงกว่าธุรกิจโรงแรม ทั้งนี้เนื่องมาจากการลงทุนในด้านของบ้านพักนั้นส่วนใหญ่แล้วใช้เงินลงทุนที่ต่ำกว่าเงินลงทุนในธุรกิจโรงแรม เพราะธุรกิจประเภทนี้เป็นธุรกิจที่จะต้องใช้เวลาลงทุนค่อนข้างสูง ส่วนใหญ่เป็นนิติบุคคล คือ มีการร่วมทุนกันระหว่างนายทุนต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นนักลงทุนที่อยู่ภายในและต่างประเทศ นอกจากนี้ขั้นตอนของการดำเนินการธุรกิจก็ค่อนข้างยุ่งยาก ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องกฎหมายการลงทุน ซึ่งต้องมีความละเอียดรอบคอบ ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับการลงทุนในด้านของบ้านพักนั้นมีขั้นตอนในการดำเนินการและเงินลงทุนไม่มากนัก ประชาชน หรือ เอกชน สามารถที่จะดำเนินการได้ สามารถที่ดำเนินการได้ จึงทำให้ธุรกิจในด้านนี้มีอัตราการขยายตัวค่อนข้างสูง โดยลักษณะของการขยายตัวของบ้านพักที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ส่วนใหญ่ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเหล่านั้นได้จัดแปลงบ้านพักหรือที่อยู่อาศัยของตัวเองให้กลายเป็นบ้านพักสำหรับนักท่องเที่ยวไป หรือ บางครอบครัวก็ลงทุนสร้างบ้านพักใหม่ ซึ่งการก่อสร้างก็ไม่ได้ใช้ทุนอะไรมากนัก เพราะบ้านพักที่สร้างขึ้นส่วนใหญ่ใช้วัสดุคิบบที่มีอยู่ในพื้นที่เป็นหลัก จึงทำให้ต้นทุนในการก่อสร้างไม่สูงมากนัก จึงทำให้ราคาเช่าบ้านพักต่อคืนนั้นไม่สูงนัก ซึ่งเป็นที่ต้องการของนักท่องเที่ยวจำนวนมาก เพราะ

ตาราง 4.9 จำนวน โรงแรม บ้านพัก/บ้านพักตากอากาศ ร้านอาหาร และสถานบันเทิง
ในช่วง ปี ค.ศ 1991-1999

(หน่วย:แห่ง)

ปี	โรงแรม	G H.	บ้านพัก/ บ้านพักตาก อากาศ	G G.	ร้าน อาหาร	G R.	สถาน บันเทิง	G E.	รวม	G T.
1991	71	-	NA	-	NA	-	NA	-	71	-
1992	52	-26.76	25	-	NA	-	NA	-	77	8.45
1993	53	1.92	33	32.00	NA	-	NA	-	86	11.69
1994	73	37.74	46	39.39	NA	-	NA	-	119	38.37
1995	78	6.85	62	34.78	NA	-	NA	-	140	17.65
1996	84	7.69	98	58.06	113	-	15	-	310	121.42
1997	80	-4.76	154	57.14	237	109.73	61	306.67	532	71.61
1998	81	1.25	226	46.75	266	12.24	63	3.29	636	19.55
1999	83	2.47	252	11.50	349	31.20	63	0.00	747	17.45
G A.	-	3.30	-	39.94	-	51.06	-	103.32	-	38.27

ที่มา: องค์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, ค.ศ 2000

G H. อัตราการเติบโตของจำนวนโรงแรม

G G. อัตราการเติบโตของจำนวนบ้านพัก

G R. อัตราการเติบโตของจำนวนร้านอาหาร

G E. อัตราการเติบโตของจำนวนสถานบันเทิง

G T. อัตราการเติบโตของจำนวนรวม

G A. อัตราการเติบโตเฉลี่ย

จากลักษณะของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวที่ชอบสิ่งเป็นธรรมชาติไม่ฟุ่มเฟือย ชอบการเดินป่าและสิ่งที่มีผจญภัยท้าทาย จากลักษณะนิสัยของพวกเขาทำให้พวกเขาที่มีวิธีการดำรงชีวิตที่แบบเรียบง่ายไม่ยุ่งยาก ซึ่งนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้เป็นนักท่องเที่ยวกลุ่มหลักที่นำรายได้เข้าประเทศมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ถึงแม้ว่านักท่องเที่ยวกลุ่มนี้จะมีสัดส่วนไม่มาก คือ โดยเฉลี่ยแล้วประมาณร้อยละ 16 (ตารางที่ 4.5) แต่ระยะเวลาพำนักอยู่ที่นานกว่านักท่องเที่ยวกลุ่มอื่น ๆ ประมาณ 6 วันและมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 75 เหรียญต่อวัน(องค์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 1999) จึงทำให้รายได้จากนักท่องเที่ยวกลุ่มดังกล่าวมากที่สุด ในส่วนของการขยายตัวพบว่า นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีอัตราการเติบโตประมาณร้อยละ 58 ต่อปี (ตารางที่ 4.6) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับอัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนที่พักทั้งหมด คือ เฉลี่ยแล้วมีอัตราการเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 40 ต่อปี (ตารางที่ 4.9) ถ้ารวมอัตราการ

เติบโตของจำนวนโรงแรมที่มีอัตราการเติบโตประมาณร้อยละ 3 ต่อปี ก็ถือได้ว่าเป็นตัวเลขที่สูงพอสมควร และคาดว่าจะสามารถรองรับกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นได้ ในส่วนของกลุ่มนักท่องเที่ยวชายแดนและนักท่องเที่ยวเพื่อขยายวิชานั้นก็เช่นเดียวกัน คือ คาดว่าจะสามารถรองรับได้ เนื่องจากนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะอยู่ใน สปป.ลาว เฉลี่ยประมาณ 3 วัน และส่วนใหญ่ก็จะเที่ยวอยู่ในแขวงที่เป็นพื้นที่ชายแดนเท่านั้น ไม่สามารถที่จะออกไปเที่ยวแขวงอื่น ๆ ได้ เพราะข้อจำกัดในเรื่องการเดินทางและมีระยะเวลาสั้นด้วย สำหรับแขวงที่เป็นชายแดนที่นักท่องเที่ยวชอบเดินทางมามากที่สุด คือ แขวงคำม่างนครเวียงจันทน์ ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศ และเป็นแขวงที่มีชายแดนและอยู่ติดกับจังหวัดหนองคายของประเทศไทย ซึ่งแขวงคำม่างนครเวียงจันทน์นี้เป็นจังหวัดที่มีความเจริญมากที่สุด มีจำนวนโรงแรม บ้านพัก ร้านอาหาร สถานบันเทิงจำนวนมากมาจากการสำรวจขององค์การท่องเที่ยวแห่งชาติ ปี ค.ศ 1999 พบว่าแขวงคำม่างนครเวียงจันทน์มีจำนวนที่พัก แรม ร้านอาหาร สถานบันเทิง รวมกันแล้วจำนวน 81 แห่ง ซึ่งก็ถือว่ามีจำนวนมากทีเดียวและคาดว่าจะสามารถรองรับนักท่องเที่ยวค้างแรมได้เป็นอย่างดี

นอกจากสถานที่พักแรมที่มีการขยายตัวดังที่กล่าวมาแล้ว ในส่วนของจำนวนร้านอาหารและสถานบันเทิงก็มีแนวโน้มขยายตัวมากขึ้นเช่นกัน สังเกตได้จากจำนวนร้านอาหารและภัตตาคารที่มีอยู่ประมาณ 349 แห่ง ส่วนสถานบันเทิงมีจำนวนทั้งหมด 63 แห่งทั่วประเทศ ในปี ค.ศ 1999 ซึ่งจากการไปสำรวจสภาพความเป็นจริงนั้น พบว่าร้านอาหารส่วนใหญ่จะมีลักษณะที่เป็นร้านอาหารเล็ก ๆ ที่ขายอาหารเพียงไม่กี่อย่าง ซึ่งมีจำนวนมาก ในส่วนที่เป็นภัตตาคารนั้นมีจำนวนน้อย เป็นที่สังเกตว่าอาหารไม่ว่าจะอยู่ในร้านอาหารเล็ก ๆ หรือภัตตาคารใหญ่ ๆ ก็ตามล้วนแล้วแต่มีราคาค่อนข้างสูง เมื่อเทียบกับอาหารชนิดเดียวกันกับประเทศอื่น ๆ เช่น ราคาถ้วยเตี๋ยใน สปป.ลาว โดยเฉลี่ยแล้วราคาประมาณ 35 บาท ต่อชาม แต่ที่ประเทศไทยราคาเพียง 20 จะเห็นได้ว่าส่วนต่างดังกล่าวค่อนข้างกว้าง ซึ่งไม่เฉพาะอาหารที่เป็นถ้วยเตี๋ยเท่านั้น อาหารประเภทอื่น ๆ ก็เช่นเดียวกันส่วนใหญ่มีราคาค่อนข้างสูง ที่เป็นเช่นเพราะวัตถุดิบสำหรับปรุงอาหารส่วนใหญ่จำเป็นต้องมีการนำเข้าจากประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้ต้นทุนวัตถุดิบของอาหารมีราคาสูงส่งผลให้อาหารสำเร็จรูปมีราคาสูงนั่นเอง ซึ่งเป็นปัญหาทั้งต่อประชาชนลาวเองหรือแม้กระทั่งนักท่องเที่ยวผู้มาเยือนด้วย ดังนั้น ในเรื่องของจำนวนร้านอาหารนั้นคาดว่าจะไม่มีปัญหาอะไรมาก แต่ที่จะเป็นปัญหาก็เรื่องของราคาและความหลากหลายของอาหาร โดยเฉพาะอาหารพื้นบ้าน เช่น อาหารลาวแท้ ๆ นั้น ยังมีจำนวนน้อย ส่วนใหญ่ร้านอาหารที่มีอยู่เป็นร้านอาหารเวียดนามหรืออาหารจีนเป็นหลัก ซึ่งตรงจุดนี้อาจจะทำให้นักท่องเที่ยวไม่ได้มีความประทับใจในเรื่องของอาหารที่เป็นของลาวแท้ ๆ หรือบางครั้งอาจจะไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าอาหารลาวแท้ ๆ เป็นอย่างไร ซึ่งในความเป็นจริงแล้วถ้าหากว่าสามารถที่จะพัฒนาให้อาหารลาวเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวและพัฒนาให้มีความหลากหลาย

มากขึ้น จะเป็นอีกจุดหนึ่งที่จะสามารถเป็นลสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ สำหรับในด้านของสถาน
 บันเทิงนั้น คาดว่าจะมีจำนวนที่มีอยู่ก็คงจะเพียงพอกับความต้องการของนักท่องเที่ยว เพราะรัฐบาล
 ไม่ได้เน้นในเรื่องนี้มากเท่าไรในการที่จะให้เป็นที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว และคาดว่านักท่องเที่ยวที่เข้า
 มาเที่ยวใน สปป.ลาว ส่วนใหญ่จะชอบความสงบมากกว่า และสถานบันเทิงที่มีอยู่ก็มีหลากหลาย
 ซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่ในความดูแลของกระทรวงมหาดไทย โดยรัฐบาลมีการจัดระเบียบสังคม คือ
 สถานบันเทิงทุกแห่งจะสามารถเปิดได้ไม่เกินเที่ยงคืน และบางแห่งจะต้องถูกเข้มงวดในเรื่องของ
 การรักษาวัฒนธรรมของลาวไว้ด้วย เช่น สถานบันเทิงในแขวงหลวงพระบาง ซึ่งเป็นเมืองมรดก
 โลกนั้นยิ่งถูกเข้มงวดในเรื่องของเพลงที่นำมาเปิด คือ จะต้องเป็นเพลงลาวเท่านั้น ซึ่งตรงนี้อาจจะ
 ทำให้มีนักท่องเที่ยวบางกลุ่มที่ชอบเที่ยวในสถานบันเทิงที่มีเพลงต่างประเทศนั้นอาจจะไม่พึงพอใจ
 สำหรับบริการตรงนี้ อย่างไรก็ตาม การจัดระเบียบสังคมในส่วนของสถานบันเทิงต่าง ๆ นี้ เห็นว่า
 รัฐบาลดำเนินการมาในทางที่ถูกต้องแล้ว เพราะจุดขายในเรื่องของการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว นั้น
 ไม่อยู่ตรงจุดนี้ แต่จุดที่เป็นจุดขายสำหรับการท่องเที่ยวของประเทศ คือ ความสงบเงียบ ความสวย
 งามทางธรรมชาติ ประเพณีและวัฒนธรรมที่มีคุณค่าและมีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง เป็นต้น ดังนั้น
 การที่รัฐบาลมีนโยบายดังกล่าวจึงเป็นแนวทางถูกต้องในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในอีกทางหนึ่ง

จากสภาพและลักษณะที่เป็นอยู่ของสถานที่พักแรม ร้านอาหาร และสถานบันเทิง
 ที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ คาดว่าจะมีจำนวนเพียงพอที่จะตอบสนองต่อนักท่องเที่ยวที่จะมีจำนวนเพิ่มมา
 ขึ้นในอนาคต แต่ในเรื่องของคุณภาพ ราคาและลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ของลาวให้มากขึ้น โดย
 เฉพาะในส่วนของการอาหารนั้นคงจะต้องมีการปรับปรุงทั้งในเรื่องของราคาและความหลากหลายของ
 อาหาร โดยเฉพาะการส่งเสริมให้ร้านอาหารลาวที่เป็นเอกลักษณ์ของลาวแท้ ๆ ให้เพิ่มมากขึ้น ใน
 ส่วนของสถานที่พักก็เช่นกันควรจะต้องมีให้หลากหลายในเรื่องของระดับการให้บริการ และ
 ราคาด้วยเช่นกัน เพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถที่จะเลือกใช้บริการในระดับที่พวกเขาพอใจได้

4.2.3 แหล่งท่องเที่ยว

ปัจจัยตัวหนึ่งที่มีความสำคัญมากที่เป็นอุปทานของการท่องเที่ยวและมีบทบาท
 อย่างมากในการเพิ่มอุปสงค์ของการท่องเที่ยว นั่นก็คือ แหล่งท่องเที่ยว การที่นักท่องเที่ยววางแผน
 ว่าจะไปเที่ยวที่ไหนนั้น ก็ขึ้นอยู่กับว่าสถานที่ท่องเที่ยวนั้น ๆ จะต้องเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความน่า
 สนใจ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งพวกเขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน และไม่มีแหล่งท่องเที่ยวใดทดแทน
 ได้ นั่นเป็นประเด็นหลักที่ทำให้พวกเขาพยายามค้นหาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ ที่น่าสนใจ และเมื่อ
 ค้นพบแล้วก็ทำให้เกิดความต้องการอยากที่จะมาเที่ยว เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์และได้สะสม
 ความรู้ใหม่ ๆ จากการท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ได้ไปมา สปป.ลาว ถือได้ว่าเป็น

ประเทศที่มีความโชคร้ายและโชคดีในเวลาเดียวกัน ก่อนอื่นจะขอกล่าวถึงความโชคร้ายเสียก่อน คือ เริ่มต้นตั้งแต่ความโชคร้ายในเรื่องของแหล่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ นั่นก็คือ สปป.ลาว เป็นประเทศที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล (Landlocked Country) สิ่งนี้เป็นในเรื่องของสถานที่ตั้ง ประเด็นที่สองคือ สปป.ลาว ในอดีตเคยตกเป็นเมืองขึ้นของประเทศมหาอำนาจหลายประเทศทั้งสงครามโลกครั้งที่ 1 และ 2 ซึ่งในช่วงที่ตกเป็นเมืองขึ้นนั้น ประเทศที่มาปกครองนั้นไม่ได้สร้างสิ่งที่เป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจแต่อย่างใด มีแต่มาคอยโอบเอรหรัพย์ในดินสินในน้ำของคนลาวไปเท่านั้นเอง ผลต่อเนื่องที่ตามมาในปัจจุบันก็ทำให้ สปป.ลาว ยังเป็นประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจที่พัฒนาค่อนข้างช้า หรือจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเป็นประเทศด้อยพัฒนาที่กว่าได้ (Third World Country) สิ่งที่กำลังกล่าวมาทั้งหมดเป็นความโชคร้ายมีอยู่ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่า สปป.ลาว จะมีความโชคร้ายดังกล่าว แต่ สปป.ลาว ก็มีโชคดีในเรื่องของทรัพยากรธรรมชาติ คือ เป็นประเทศที่มีความอุดมสมบูรณ์ทางด้านทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นแร่โลหะต่าง ๆ เช่น โลหะทองคำ ทองแดง เหล็ก ฯลฯ ที่อยู่ในดินมากมาย ซึ่งเป็นแร่โลหะที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเพราะเป็นปัจจัยการผลิตที่สำคัญในการพัฒนาในภาคอุตสาหกรรมของประเทศ นอกจากนี้แร่ธาตุต่าง ๆ แล้วยังมีป่าไม้อีกจำนวนมาก ซึ่งจากการสำรวจของกรมป่าไม้ล่าสุดในปี ค.ศ 1995 พบว่า สปป.ลาว มีพื้นที่ป่าทั้งหมดร้อยละ 40 ของพื้นที่ทั้งหมด แต่ปัจจุบันคาดว่าจะต้องเหลือน้อยกว่าร้อยละ 40 แน่นนอน นอกจากป่าไม้แล้วยังมีความอุดมสมบูรณ์ในเรื่องของแม่น้ำสายต่าง ๆ ที่กระจายตัวอยู่ทั่วทุกแห่งของประเทศ แม่น้ำเหล่านี้ล้วนแล้วมีศักยภาพในการผลิตพลังงานไฟฟ้า ซึ่งเป็นพลังงานที่สำคัญของประเทศอีกด้วย นอกจากทรัพยากรที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ สปป.ลาว ยังเป็นประเทศที่มีความโชคดีในเรื่องของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทางประวัติศาสตร์ โบราณคดี และทางสถาปัตยกรรม อีกด้วย ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าวนี้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวไม่เหมือนที่อื่น ๆ แหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้ได้กลายเป็นสิ่งดึงดูดหลักที่ทำให้นักท่องเที่ยวอยากที่จะมาชื่นชมความงามของสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ด้วยตนเอง จึงทำให้ สปป.ลาว ก่อนข้างที่จะมีศักยภาพในเรื่องของการดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว ในจำนวนเพิ่มมากขึ้นในแต่ละปี ซึ่งสถานที่ท่องเที่ยวที่ถือได้ว่าเป็นสถานท่องเที่ยวหลักที่มีความสำคัญในการดึงดูดนักท่องเที่ยวนั้นก็คือ แขวงหลวงพระบาง ซึ่งเป็นแขวงที่มีทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทางประวัติศาสตร์ สถาปัตยกรรม และมีความหลากหลายในเรื่องของประเพณีและวัฒนธรรม มีวิถีการดำรงชีวิตของประชาชนที่เรียบง่าย ฯลฯ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ทำให้แขวงหลวงพระบางได้ถูกขนานนามว่าเป็นเมืองมรดกโลก (The World Heritage town) จากองค์การ UNESCO ในปี ค.ศ 1995 สิ่งนี้ถือได้ว่าเป็นประเด็นหลักที่ทำให้นักท่องเที่ยวมีความต้องการที่จะมาดูและมาเที่ยวชมเมืองมรดกโลก นอกจากนี้ก็ยังมีแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ อีกในหลาย ๆ แขวง ที่เป็นจุดที่น่าสนใจที่นอกเหนือไปจากเมืองมรดก

โลกนั้น ซึ่งแขวงที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญที่เป็นสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวนั้นก็ ได้แก่ แขวงหลวงน้ำทา แขวงเชียงขวาง แขวงคำแพงนครเวียงจันทน์ และแขวงจำปาสัก เป็นต้น ซึ่งสถานท่องเที่ยวในแต่ละแขวงมีดังนี้

(1) สถานที่ท่องเที่ยวในแขวงหลวงพระบาง : ที่ได้กล่าวมาแล้วว่าหลวงพระบาง เป็นแขวงที่ถูกขนานนามว่าเป็นเมืองมรดกโลกที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญที่จะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเที่ยวในจำนวนที่มากขึ้นในแต่ละปี ทั้งนี้เนื่องมาจากหลวงพระบางเคยเป็นศูนย์กลางเก่าแก่แห่งอาณาจักรล้านช้าง หรือเป็นเมืองหลวงเก่าในสมัยนั้น ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดของอารยธรรมลาลุ่มน้ำโขง และรุ่งเรืองด้วยวัดวาอารามที่งามวิจิตร โบราณสถานต่าง ๆ และร่องรอยแห่งความเก่าแก่ที่คงคุณค่า ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความรุ่งเรืองเมื่อครั้งศตวรรษที่ 13-15 รวมถึงมีศิลปกรรมบ้านช่องที่รับอิทธิพลจากศิลปะแบบ โคลนียล (Colonial) ของฝรั่งเศส ซึ่งยังมีคงให้เห็นสภาพเหล่านั้นอยู่ในปัจจุบัน สำหรับสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ ๆ ในแขวงหลวงพระบางมีดังนี้

- วัดเชียงทอง (Wat Xiengthong Temple) : เป็นวัดที่งดงามด้วยสถาปัตยกรรมอันวิจิตร ถ้ามองในรายละเอียดสิ่งแรกที่สังเกตเห็นคือ หลังคาอุโบสถ 3 ชั้นครอบต๋ามุงด้วยกระเบื้องสีน้ำตาล ทุกสายเสี้ยนสายของงานปูนบอกถึงเอกลักษณ์ของศิลปะสกุลล้านช้าง จุดน่าสนใจอีกแห่งในวัดเชียงทองก็คือ หอพระเล็ก ๆ ข้างอุโบสถใหญ่ ซึ่งมีพื้นผนังปูนสีชมพูสดประดับด้วยกระจกสีต่าง ๆ ดูแปลกตาแต่ก็มีความลงตัวยิ่งนัก หน้าพระอุโบสถมีโรงเก็บราชรถที่เคยใช้อัญเชิญพระ โกศบรรพบุรุษเจ้ามหาชีวิตศรีสว่างวงศ์ และพระบรมวงศานุวงศ์บางพระองค์ โรงเก็บราชรถนี้ประกอบด้วยไม้ทาสีแดงมีลวดลายสลักปิดทองอร่ามไปทั้งหมด เป็นงานศิลปะรุ่นใหม่ที่ชาวหลวงพระบางภาคภูมิใจยิ่ง

- วัดวิชุนราชภัทราราม (Wat Visoun Temple) : เป็นอีกวัดหนึ่งที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ เพราะเคยเป็นที่ประดิษฐานของพระบาง ซึ่งเป็นพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองของชาวลาว ปัจจุบันองค์พระพุทธรูปดังกล่าวถูกอัญเชิญไปไว้ในพระราชวังหลังจากเมืองหลวงพระบางถูกพวกชาวฮ่อบุกปล้นทำลาย จุดที่น่าสนใจอีกจุดหนึ่งก็คือ องค์พระธาตุหมากโม สถูปเก่าแก่รูปทรงคล้ายเตาโมครึ่งซีก พระธาตุองค์นี้เคยทรุดพังหลายครั้งและถูกพวกฮ่อรื้อค้นหาสมบัติ แต่ปรากฏว่าเพิ่งมีการค้นพบกรุพระพุทธรูปทองคำ ศิลปะวัตถุเครื่องเงิน เครื่องทองจำนวนมากในการบูรณะเมื่อปี ค.ศ 1893 ปัจจุบันมรดกสำคัญเหล่านี้ตั้งแสดงอยู่ ณ พิพิธภัณฑ์หรือวังเจ้ามหาชีวิตเก่านั่นเอง โดยรวมแล้วสถาปัตยกรรมของวัดวิชุนฯ ได้ผ่านการซ่อมแซมบูรณะมาหลายครั้งหลายสมัย จนกลายเป็นแหล่งรวมผลงานฝีมือตระกูลช่างต่าง ๆ ทั้งแบบไทลื้อ ลีปสองพันนา ไทพวน เมืองเชียงขวาง และลาวล้านช้างเข้าด้วยกัน จนมีความโดดเด่นแตกต่างไปจากพุทธสีมาใด ๆ ในหลวงพระบาง

- วัดจอมภูลี (Wat Chomsi Temple) : เป็นธรรมสถานสำคัญอีกแห่ง ถึงแม้วัดแห่งนี้จะมีอายุไม่เกินหนึ่งศตวรรษแต่ความโดดเด่นอร่ามเรืองที่สถิตสูงเหนือสิ่งอื่นใดในหลวงพระบางบวกกับตำนานเก่าแก่กับพระบรมสารีริกธาตุและรอยพระพุทธรูปและถ้ำฤๅษี ทำให้พระธาตุองค์นี้เป็นพระธาตุหลักเมืองและเป็นสัญลักษณ์ประจำเมืองหลวงพระบางในปัจจุบัน

- น้ำตกตาดกวงซี : เป็นน้ำตกที่มีชื่อเสียงมากอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งน้ำตกนี้จะอยู่ห่างออกไปนอกเมืองหลวงพระบาง ซึ่งต้องนั่งรถออกไปทางใต้ของตัวเมืองประมาณ 30 กิโลเมตร

- ถ้ำติ่ง (Tham Ting Cave) : เป็นถ้ำเล็ก ๆ ที่อยู่ห่างออกไปทางเหนือของตัวเมืองประมาณ 40 กิโลเมตร การเดินทางไปที่วในถ้ำแห่งนี้ค่อนข้างจะมีความตื่นเต้น ถ้ำลึกเดินทางโดยทางเรือเนื่องจากจะต้องนั่งเรือทวนกระแสน้ำโขงประมาณ 2 ชั่วโมง ซึ่งในอดีตนั้นจะยังไม่มีถนนที่จะไปถึงถ้ำดังกล่าวได้ แต่ปัจจุบันสามารถเดินทางโดยทางรถยนต์ได้ เมื่อไปถึงบริเวณถ้ำ โดยเฉพาะภายในถ้ำเต็มไปด้วยหินงอกหินย้อย ทุกซอกลิบเต็มไปด้วยพระพุทธรูปน้อยใหญ่ ที่มีผู้ศรัทธานำมาถวายเป็นพุทธบูชา จนสามารถกล่าวได้ว่าเป็นงานสะสมนับร้อย ๆ ปีของพุทธศาสนิกชนก็ว่าได้ ทุกวันนี้ก็ยังไม่มีการขุดค้นหรืออายุของพระพุทธรูปรูปใดได้ ส่วนด้านหน้าถ้ำติ่งเป็นบริเวณที่น้ำอุไหลสมทบกับลำน้ำโขงจึงเปรียบเสมือนประตูเมืองด้านเหนือมีความสำคัญทางยุทธศาสตร์อย่างยิ่ง นอกจากนี้ในอดีตถ้ำติ่งมีบททบทบาที่สำคัญปรากฏในแบบแผนโบราณราชประเพณีที่เจ้ามหาชีวิตทุกพระองค์ต้องเสด็จมาทำพิธีสดทรงฟังธรรมใน “วันสังขาร” หรือวันสงกรานต์นั่นเอง และที่บริเวณถ้ำสามารถมองเห็นผาเอ่นตระหง่านอยู่เบื้องซ้ายของปากน้ำอุใกล้ ๆ กัน คือ ภูหินที่มียอดเป็นแท่งรูปทรงสี่เหลี่ยมเหมือนโลงศพ ซึ่งสมควรแก่นามที่ว่าภูผาโลง และธรรมชาติที่อยู่รอบ ๆ บริเวณถ้ำแห่งนี้ก็มีความสวยงาม ซึ่งเป็นสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวจำนวนมาก

(2) สถานที่ท่องเที่ยวในแขวงหลวงน้ำทา : หลวงน้ำทาเป็นอีกแขวงหนึ่งที่มียุทธศาสตร์ที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจหลายแห่งด้วยกัน สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญและขึ้นชื่อก็จะเป็น ป่าสงวนแห่งชาติน้ำฮ่า (Namha Natoinal Park) ซึ่งเป็นอุทยานแห่งชาติแห่งแรกของประเทศ ตั้งอยู่ห่างออกไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของแขวงหลวงน้ำทา โดยมีหน่วยงานของรัฐที่ชื่อ N.B.C.A. (National Biodiversity Conservation Area) ทำหน้าที่คุ้มครองพันธุ์สัตว์ป่าเขตร้อนครอบคลุมถึง 99% ของพื้นที่ทั้งหมด สัตว์ป่าที่มีมากในเขตนี้อีกคือ หมูป่า เลือ เลือดดาว หมู ชะนี และพันธุ์นกขนาดใหญ่เป็นต้น จากการที่แขวงน้ำทาแห่งนี้มีป่าสงวนแห่งชาติค้ำน้ำฮ่านี้ ทางรัฐบาลลาวได้เร่งเห็นความสำคัญในเรื่องของการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์ จึงได้มีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ขึ้น โดยโครงการนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากประเทศนิวซีแลนด์และกองทุนสากล โดยวัตถุประสงค์

ประสงค์หลักของโครงการคือ เพื่อให้การท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติแห่งนี้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติและรักษาวัฒนธรรม ประเพณีอันดีงามของชาติไว้ และที่สำคัญคือต้องการให้การท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์ดังกล่าวมีส่วนช่วยในการเพิ่มรายได้ของประชากรในจังหวัดนี้ให้สูงขึ้น โดยการฝึกอบรมและเพิ่มความรู้ให้กับประชากรในพื้นที่รู้จักและเข้าใจถึงประโยชน์ของการท่องเที่ยว และส่งเสริมให้พวกเขาประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการท่องเที่ยว เช่น การผลิตของที่ระลึก การฝึกอบรมเจ้าของธุรกิจที่พักและร้านอาหารให้ความรู้ในเรื่องของบริการการท่องเที่ยวและทักษะเพื่อต่างประเทศ ซึ่งผลการดำเนินของโครงการดังกล่าวถือได้ว่าประสบผลสำเร็จมากพอสมควรเพราะทำให้มีนักท่องเที่ยวสนใจที่จะไปเที่ยวในอุทยานแห่งนี้เป็นจำนวนมาก นอกจากป่าสงวนแห่งชาติแห่งนี้แล้วแขวงหลวงน้ำทายังมีอีกอำเภอหนึ่งซึ่งเรียกว่า เมืองสิงห์ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งที่นักท่องเที่ยวนิยมไปมากที่สุด เพราะมีชายแดนเชื่อมต่อกับประเทศจีนตอนใต้ และที่สำคัญผู้คนส่วนใหญ่ของเมืองนี้มีหลากหลายชนเผ่า ซึ่งชนเผ่าที่รู้จักกันดีได้แก่ เผ่าไทลื้อ ไทดำ ม้ง ขมุ ฯลฯ และนอกจากความหลากหลายของวิถีการดำรงชีวิตของประชาชนแต่ละเผ่าแล้ว สิ่งที่เป็นสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวอีกสิ่งหนึ่งคือ เมืองสิงห์แห่งนี้มีปลูกฝิ่นของชาวเขาค่อนข้างมาก และชาวเขาเหล่านี้ก็นำฝิ่นมาขายให้กับนักท่องเที่ยว ซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่มาเมืองนี้ล้วนแล้วแต่มีความต้องการสูบฝิ่นเป็นหลัก ซึ่งเห็นว่าสิ่งดึงดูดตรงนี้เป็นสิ่งที่ไม่ค่อยจะถูกต้องเพราะเป็นการส่งเสริมให้มีการผลิตยาเสพติดให้มากขึ้น รัฐบาลควรที่จะเข้ามาดูแลและแก้ไขปัญหานี้เพื่อที่จะให้การขยายตัวของการท่องเที่ยวไม่เป็นที่จะทำให้ลายทั้งสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของประเทศ

(3) แหล่งท่องเที่ยวในแขวงเชียงขวาง : แขวงเชียงขวางตั้งอยู่ทางเหนือของแขวงกำแพงนครเวียงจันทน์ประมาณ 435 กิโลเมตร นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปได้โดยใช้บริการรถโดยสาร ซึ่งจะมีเส้นทางเดินรถระหว่างเวียงจันทน์-เชียงขวาง และหลวงพระบาง-หัวพันหรือจะเดินทางด้วยเครื่องบินจากกำแพงนครเวียงจันทน์บินตรงมาที่เชียงขวางเลยก็ได้ เชียงขวางเป็นอีกแขวงหนึ่งที่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจอยู่หลายแห่ง แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงคือ ทุ่งไหหิน (The Plain of Jars) ซึ่งถือได้ว่าเป็นสิ่งมหัศจรรย์อย่างหนึ่งของ สปป.ลาว เลขที่วัดได้ ทุ่งไหหินแห่งนี้หมายถึงทุ่งหลุมแก้วที่มีการกระจายของไหหินเป็นบริเวณกว้าง ซึ่งไหหินแต่ละอันมีลักษณะคล้ายกับก้อนหินรูปค้อนหรือโอ่ง มีหลายขนาดกระจัดกระจายไปทั่ว ขนาดใหญ่ที่สุดที่วัดได้มีขนาดสูงถึง 3.25 เมตร จากการศึกษาจากตำราและประวัติศาสตร์ต่าง ๆ ทำให้สันนิษฐานได้ว่าไหหินเหล่านี้มีอายุระหว่าง 2,500-3,000 ปี ทุกวันนี้ยังไม่มีใครสรุปได้ว่าไหหินนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ใครเป็นคนสร้างไว้ หรือเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ และมีผู้สันนิษฐานว่าเป็นไหสำหรับหมักเหล้าที่ใช้ฉลองชัยชนะจากสงคราม บ้างก็เชื่อว่าเป็นโกศใส่กระดูกคนสมัยโบราณ สิ่งเหล่านี้ยังคงเป็นปริศนา

ต่อไป แต่อย่างไรก็ตามไผ่หินก็ถือเป็นความมหัศจรรย์ทางธรรมชาติที่สวยงามที่แปลกประหลาดอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจจะได้ยกย่องให้เป็นเมืองมรดกโลกในอนาคตอันใกล้

(4) แหล่งท่องเที่ยวในแขวงเวียงจันทน์และกำแพงนคร : ในอดีตสองแขวงนี้เป็นแขวงเดียวกันซึ่งมีชื่อว่าแขวงเวียงจันทน์ แต่เนื่องจากว่าแขวงดังกล่าวมีอาณาบริเวณที่กว้าง ดังนั้น ทางฝ่ายปกครองจึงแบ่งออกเป็นสองแขวง โดยให้แขวงที่สองนี้ชื่อว่าเป็นแขวงกำแพงนครเวียงจันทน์ ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศ อย่างไรก็ตาม ทั้งสองแขวงก็เป็นแขวงที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจและเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ ซึ่งแต่ละแขวงมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจดังนี้

(4.1) แหล่งท่องเที่ยวในแขวงเวียงจันทน์ : เป็นแขวงที่มีทัศนียภาพงดงามน่าประทับใจ โดยเฉพาะที่เมืองวังเวียง ซึ่งอยู่ห่างออกไปทางเหนือของกำแพงนครเวียงจันทน์ประมาณ 160 กิโลเมตร เมืองวังเวียงแห่งนี้มีภูมิประเทศสวยงามแปลกตาด้วยแนวหินปูนที่ทอดยาวตลอดลำน้ำโขงและลำน้ำเป็นจำนวนมากซึ่งสามารถเดินเท้าไปได้ ซึ่งถ้าที่มีชื่อเสียงมากที่สุดได้แก่ ถ้ำจิ่ง นอกจากนี้แล้วห่างออกไปทางเหนือของแขวงเวียงจันทน์ประมาณ 90 กม. จะเป็นที่ตั้งของทะเลสาบน้ำจืดหรือที่เรียกว่าเขื่อนน้ำจืดนั่นเอง ณ ที่นี้มีเกาะแก่งนับร้อยเรียงรายกันอย่างงดงามประดุจภาพวาด โดยที่นักท่องเที่ยวสามารถสัมผัสความเป็นธรรมชาติได้อย่างใกล้ชิดด้วยการนั่งเรือเล็กชมรอบ ๆ เกาะต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกลางน้ำ สิ่งที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งของทะเลสาบน้ำจืดก็คือ การที่นักท่องเที่ยวสามารถดำน้ำเพื่อชมต้นสักซึ่งจมอยู่ใต้ได้ นอกจากนี้ยังสามารถพบพระพุทธรูปเก่าแก่สมัยศตวรรษที่ 11 ซึ่งเป็นรูปหินแกะสลักบนหน้าผาที่วังช้าง ซึ่งสถานที่แห่งนี้อยู่ห่างขึ้นไปทางเหนือของแขวงเวียงจันทน์ประมาณ 67 กิโลเมตร

(4.2) แหล่งท่องเที่ยวในแขวงกำแพงนครเวียงจันทน์ : แขวงนี้ถือได้ว่าได้ว่าแขวงที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวหลัก เพราะเป็นเมืองหลวงของประเทศด้วย ถึงแม้ว่าจะมีอาณาบริเวณที่ไม่กว้างมากนักเมื่อเทียบกับเมืองหลวงของประเทศอื่น ๆ แต่เป็นแขวงที่รุ่มรื่นสวยงามไปด้วยต้นมะฮอกกานีขนาดใหญ่ ซึ่งมีอยู่เต็มสองฟากฝั่งถนน ช่วงที่สวยงามที่สุดอยู่บริเวณหน้าทำเนียบประธานประเทศ ในด้านของสิ่งอำนวยความสะดวกที่จะมารองรับนักท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นสถานที่พัก ร้านอาหาร แหล่งช้อปปิ้ง ฯลฯ ในเมืองหลวงแห่งนี้ก็มีมากมาย สำหรับแหล่งท่องเที่ยวที่ขึ้นชื่อของเมืองหลวงแห่งนี้ได้แก่

- วัดสีสะเกด : สร้างขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ 1818 ภายในวัดยังคงมีศิลปะอันวิจิตรมาแต่ครั้งโบราณไว้อย่างครบถ้วน ลักษณะพิเศษของวัดนี้อยู่ที่ความอลังการของพระพุทธรูป 6,840 รูปที่ฝังอยู่ตามช่องกำแพง ซึ่งเป็นสิ่งที่หาชมได้ยาก

- พระธาตุหลวง : เป็นเจดีย์ที่อยู่คู่บ้านคู่เมืองของ สปป.ลาว ด้านหน้าของเจดีย์ดังกล่าวมีอนุสาวรีย์พระเจ้าไชยเชษฐาธิราช ซึ่งเป็นผู้สร้างนครเวียงจันทน์

ประดิษฐานอยู่ ในส่วนของพระธาตุหลวงเองจะมีความสวยงามในด้านของศิลปกรรม และภายในพระธาตุหลวงนั้นเป็นที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ พระธาตุหลวงแห่งนี้เป็นที่ที่มีความศักดิ์สิทธิ์ และเป็นเอกลักษณ์ของกำแพงนครเวียงจันทน์ ซึ่งนักท่องเที่ยวจะต้องไปกราบไหว้เมื่อไปเยือนกำแพงนครเวียงจันทน์เพื่อสิริมงคลและเป็นเอกลักษณ์ของเมืองหลวงด้วย ถ้าหากมาเยี่ยมที่กำแพงนครเวียงจันทน์แล้วไม่ได้ไปไหว้พระธาตุหลวงดังกล่าวก็จะถือว่าไปไม่ถึงกรุงเวียงจันทน์ ในแต่ละปีจะมีงานมัสการพระธาตุหลวงที่ยิ่งใหญ่ในคืนเพ็ญเดือน 12 ถือเป็นงานยิ่งใหญ่ระดับชาติ

- หอพระแก้ว : ที่นี่เคยเป็นที่ประดิษฐานของพระแก้วมรกตหรือพระพุทธรูปหามณีรัตนปฏิมากรมานานกว่า 200 ปี หอพระแก้วในวันนี้ยังคงความสวยงามและเป็นที่ตั้งของพิพิธภัณฑ์สถานที่น่าสนใจเข้าไปเที่ยวชมแห่งหนึ่ง ที่ยังคงสภาพเดิมอยู่จนถึงปัจจุบันนี้

- อนุสาวรีย์นักรบเก่าหรือประตูลี้เวียงจันทน์ : ด้านล่างของสถานที่แห่งนี้เป็นศิลปะลาวแท้ ส่วนด้านบนคล้ายกับประตูลี้อยู่ที่ภาพปูนปั้นชุมชนมณฑลเทศาภิบาลที่เพดานโดม ซึ่งเป็นงานฝีมือของช่างปูนปั้นลาวชานแท้ ซึ่งที่ตั้งของประตูลี้นี้อยู่ใจกลางของเมืองหลวงเลย

- ตลาดเช้า : เป็นแหล่งช้อปปิ้งเสื้อผ้าที่สดอยู่ตรงข้ามกับที่ทำการไปรษณีย์ฯ มีลักษณะคล้ายห้างสรรพสินค้า ตัวอาคารใหญ่ มีข้าวของสารพัดทั้งสินค้าของลาวเองและสินค้าจากจีน ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส ไทย เปิดเวลา 07.00-16.00 น.

- วัดเชียงควร : เป็นสถานที่ท่องเที่ยวอีกแห่งที่อยู่ห่างออกไปจากตัวเมืองประมาณ 20 กว่ากิโลเมตร สถานที่ท่องเที่ยวแห่งนี้ประกอบรูปปั้นหินที่เป็นรูปปั้นเกี่ยวกับพระพุทธรูปขนาดใหญ่ และหินรูปอื่น ๆ ที่น่าสนใจ ที่เกี่ยวกับศาสนาพุทธ

(5) แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดจำปาสัก : อาณาเขตของแขวงจำปาสักติดชายแดนไทยด้านช่องเม็ก อ.พิบูลมังสาหาร จ.อุบลราชธานี ด้านใต้ติดกัมพูชาและติดกับแขวงอัตตะปือ สาละวัน เซกอง ทางเหนือติดกับแขวงสะหวันนะเขต ด้วยสภาพภูมิประเทศทำให้จำปาสักมีลักษณะทางธรรมชาติที่งดงาม เต็มไปด้วยภูเขา น้ำตก แม่น้ำ และบึงขนาดใหญ่ จากตัวเมืองจำปาสักนั่งรถผ่ากลางเมืองไปประมาณ 8 กิโลเมตร จะถึงปราสาทหินที่เป็นศิลปะของขอมในอดีต ที่เรียกว่า วัดพูจำปาสัก ซึ่งเป็นศาสนาสถานของ “เศรษฐปุระ” เมืองโบราณที่อยู่ห่างออกมาทางทิศตะวันออกของริมแม่น้ำโขง ซึ่งนักโบราณคดีสันนิษฐานว่าเป็นเมืองที่สร้างขึ้นในสมัยอาณาจักรเจนละ หรือในศตวรรษที่ 9-13 บริเวณทางใต้สุดของแขวงจำปาสักบริเวณนี้มีเกาะเล็กเกาะน้อยผุดขึ้นพื้นน้ำมากมายนับไม่ถ้วน เมื่อแม่น้ำโขงไหลลงมาถึงบริเวณนี้ก็จะถูกแบ่งออกเป็นสายน้ำเล็ก สายน้ำน้อย

หลายสิบสาย บริเวณนี้จึงถูกขนานนามว่า “สี่พันดอน” อันมีความหมายถึงดอนที่มีอยู่มากมายและดอนพะเพ็ง ก็คือดอนหรือเกาะแห่งหนึ่งที่มีความสวยงามที่สุดในสี่พันดอน เพราะเป็นแก่งหินขนาดใหญ่หึมา กั้นขวางทางเดินของแม่น้ำทั้งสาย เป็นแก่งหินที่มีความต่างระดับกันสูงถึง 10 กว่าเมตร เมื่อแม่น้ำโขงไหลมาถึงดอนพะเพ็งแล้วก็จะหักตัวลงตามความชันของหน้าผา กลายเป็นธารน้ำตกขนาดใหญ่น่าชมยิ่งนัก นอกจากดอนพะเพ็งแล้ว แม่น้ำโขงยังมีแก่งหินที่มีความต่างระดับในลักษณะคล้ายคลึงกันอีกหลายแห่ง ที่รู้จักกันดีก็คือที่ แก่งสี่ฝู ซึ่งมีลักษณะเป็นเกาะแก่งน้อยใหญ่ กลางลำน้ำโขง กระแสน้ำที่ไหลผ่านจึงค่อนข้างรุนแรงและก่อให้เกิดน้ำตกมากมาย นอกจากนี้ยังมีเกาะแก่งอีกมากมาย เช่น แก่งสาละเพ แก่งช้างเผือก เป็นต้น ซึ่งแก่งหินธรรมชาติเหล่านี้เองที่เป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้การเดินทางเรือในลำน้ำโขงไม่สามารถกระทำได้โดยตลอดปี มีเรื่องเล่ากันว่าในสมัยที่ฝรั่งเศสยึดครองอินโดจีนเคยเอาชนะอุปสรรคด้วยการก่อสร้างท่าเรือและทางรถไฟขึ้นที่ดอนดอน ที่ทอดตัวยาวไปตามลำน้ำโขง เมื่อเรือแล่นมาถึงบริเวณสี่พันดอนก็จะนำเรือไปจอดที่ท้ายดอนดอน ขนถ่ายสินค้าขึ้นจากเรือมาไว้รถไฟ ที่มีเส้นทางตัดจากหัวดอนไปท้ายดอน ตัดข้ามแม่น้ำโขงจากดอนดอนไปอีกดอนหนึ่งที่เป็นท่าเรือ แล้วจึงขนถ่ายสินค้าลงเรือใหม่อีกครั้งเท่านั้นก็สามารถหลบพ้นแก่งต่าง ๆ ของแม่น้ำโขงไปได้ ส่วนทางรถไฟที่ฝรั่งเศสจัดสร้างขึ้นบนดอนนี้ ทุกวันนี้ยังมีให้เห็นเป็นหลักฐาน

แหล่งท่องเที่ยวทั้ง 6 แขวงที่กล่าวมานี้ส่วนแล้วแต่เป็นท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ และสถาปัตยกรรม เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีความหลากหลายของแต่ละแห่งที่น่าสนใจและคาดว่าจะป็นอุปทานการท่องเที่ยวที่สำคัญที่จะสามารถสร้างอุปสงค์การท่องเที่ยวในจำนวนที่มากขึ้นได้

4.2.4 ความสามารถในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่

จากแหล่งท่องเที่ยวหลักที่ได้กล่าวมาในก่อนหน้าซึ่งมีการกระจายอยู่ใน 6 แขวงนั้น ซึ่งคาดว่าอาจจะเพียงพอในการตอบสนองการท่องเที่ยวในปัจจุบัน แต่ในอนาคตคงจะต้องมีการขยายและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ เพิ่มมากขึ้นเพื่อที่จะสามารถรองรับการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวในอนาคตได้ ตามความเป็นจริงแล้ว สปป.ลาว มีศักยภาพอย่างไรในเรื่องของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ อยู่แล้ว เพราะรัฐบาลเองก็มีนโยบายที่จะส่งเสริมการท่องเที่ยวในแต่ละแขวงอยู่แล้ว เพื่อให้การท่องเที่ยว โดยเฉพาะการท่องเที่ยวทางธรรมชาตินั้นกลายเป็นปัจจัยหลักที่จะช่วยให้เศรษฐกิจของแต่ละแขวงมีการพัฒนามากขึ้นเพื่อหวังที่จะให้การท่องเที่ยวเข้ามาแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งก็คือเศรษฐกิจของประชาชนที่กระจายตัวอยู่ทุกพื้นที่ของประเทศ โดยเฉพาะในภาคชนบท โดยให้มุ่งให้ประชากรมีรายรับจากการประกอบกิจการที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว

เที่ยวมากขึ้น ซึ่งเป็นการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาคได้ ซึ่งนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว และศักยภาพของแต่ละแขวงที่จะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่นั้นมีรายละเอียดดังนี้

(1) นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยว :

- (1.1) ตระเตรียมโครงสร้างพื้นฐานอันจำเป็นเพื่อรองรับปีการท่องเที่ยวลาวในปี ค.ศ 1999-2000
- (1.2) ปรับปรุงและสร้างพื้นฐานวัตถุเทคโนโลยีที่จำเป็นให้แก่การท่องเที่ยวในแต่ละภาคของประเทศ เช่น แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ และวัฒนธรรม โรงแรม บ้านพัก ร้านอาหาร สถานบันเทิง สถานประกอบการค้าปลีก เพื่อสนองตอบความต้องการที่เพิ่มมากขึ้น
- (1.3) ปรับปรุงระเบียบกฎหมายต่าง ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวและเพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวในลาวให้มากขึ้น นอกจากนี้ยังเพิ่มความร่วมมือและการประสานงานระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ เช่น องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติ กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงภายใน(กระทรวงมหาดไทย) บริษัทการบินลาวและองค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
- (1.4) ให้ความสำคัญในการฝึกอบรมบุคลากรด้านการท่องเที่ยวในขณะเดียวกันก็ปรับปรุงด่านตรวจคนเข้าเมืองในทุก ๆ จุดให้มีการบริการดีขึ้นกว่าเดิม
- (1.5) พัฒนาและปรับปรุงเส้นทางการท่องเที่ยวในแต่ละภาคของประเทศเพื่อให้มีพร้อมในทุก ๆ ด้านในการให้บริการการท่องเที่ยวและมีการติดต่อประสานงานระหว่างแขวงสร้างวงจรการท่องเที่ยวจากประเทศลาวไปยังประเทศที่สาม เช่น ในภาคใต้สามารถมีเส้นทางการท่องเที่ยวจากประเทศไทย คือ จากด่านช่องเม็ก - ปากเซ - จำปาสัก - เมืองโขง (สปป.ลาว) - กัมพูชา (ประเทศกัมพูชา) หรือ จากช่องเม็ก - ปากเซ - ปากช่อง (ห้วยเหาะ) - อัดตะปือ(สปป.ลาว) - เวียดนาม ส่วนทางภาคกลางมีเส้นทางการท่องเที่ยวจากประเทศไทย - คำม่วน - หลัก20 (สปป.ลาว) - เวียดนาม หรือจากมุกดาหาร-สะหวันนะเขต ไปที่เวียดนามตามเส้นทาง เลข 9 และนอกจากนี้ก็ต้องพัฒนาเส้นทางการ

ท่องเที่ยวใหม่ ๆ ขึ้นทั้งอยู่ทางภาคเหนือและเขตปดปล่อย (เขต
ยึดอำนาจ)

(2) ลักษณะและสภาพพื้นที่ของแต่ละแขวงที่จะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวมีดังนี้

- แขวงหรือจังหวัดฝ่งสาลี : ซึ่งตั้งอยู่เหนือสุดของประเทศ มีอาณาเขตติดกับตอนใต้ของประเทศจีน และทางภาคตะวันตกของเวียดนาม แขวงนี้เป็นแหล่งรวมของชนเผ่าต่าง ๆ มากมาย เช่น ไทดำ ไทแดง เย้า ไทลื้อ ชะมู ฯลฯ ซึ่งแต่ละเผ่ามีภาษาและวัฒนธรรมเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเครื่องแต่งกาย งานหัตถกรรม เครื่องเงิน และอัญมณี เป็นต้น ซึ่งจากสภาพที่ตั้งที่เป็นเมืองชายแดนและสภาพของคนที่อาศัยอยู่ในแขวงนี้ พบว่าแขวงนี้มีความเป็นไปได้อย่างมากในการที่จะพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม คือ นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยือนในแขวงนี้สามารถที่จะสัมผัสกับวิถีการดำรงชีวิตของชนเผ่าลาวที่มีความหลากหลายและน่าสนใจได้อย่างใกล้ชิด ดังนั้น การที่จะทำให้แขวงนี้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวทั่วไปนั้นจะต้องมีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ในแต่ละสื่อให้มากขึ้นที่สำคัญรัฐบาลจะต้องมีการสนับสนุนในเรื่องของสาธารณูปโภค เช่น การทำถนนให้เข้าไปถึงสถานที่ท่องเที่ยวได้สะดวกมากยิ่งขึ้น

- แขวงอุดมไซ : แขวงนี้เช่นกัน คือ เป็นแหล่งรวมของชนเผ่ากลุ่มเล็กกลุ่มน้อยถึง 23 เผ่า เช่น ม้ง อีก็้อ ชะมู ฯลฯ ซึ่งมีประเพณีท้องถิ่นดั้งเดิมที่แต่ละเผ่ารักษาไว้มานานกว่า 2000 ปี นอกจากนี้แขวงอุดมไซยังมีชื่อเสียงในเรื่องของสภาพป่าที่คงความอุดมสมบูรณ์ทางนิเวศน์ เงื่อน ไซดังกล่าวทำให้แขวงนี้เป็นอีกแขวงหนึ่งที่จะพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติแห่งใหม่ที่น่าสนใจในอนาคตได้

- แขวงบ่อแก้ว : คำว่า“บ่อแก้ว” หมายถึง ดินแดนแห่งเมืองบ่อพลอย อัญมณีหรือที่ชาวลาวเรียกว่า “แก้วประเสริฐ” เหตุเพราะพื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัดบ่อแก้วนี้อุดมด้วยแร่ธาตุที่สำคัญไม่ว่าจะเป็น แร่ทองคำ แร่อัญมณีอื่น ๆ อีกมากมายอันเป็นแหล่งสร้างรายได้แก่รัฐและชาวเมืองบ่อแก้วตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้แขวงบ่อแก้วก็ยังมีชนเผ่าต่าง ๆ ที่อาศัยอยู่จำนวนหลายชนเผ่าด้วยกัน ที่สำคัญที่ตั้งของแขวงนี้มีเขตแดนติดต่อกับไทยและพม่า ซึ่งมีแม่น้ำโขงเป็นแนวเขตแดนระหว่างสามประเทศที่มีความสวยงามจนทำให้บริเวณชายแดนแห่งนี้ถูกขนานนามว่าสามเหลี่ยมทองคำ (The Gold Triangle) ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของสามประเทศ ที่เมืองห้วยทรายแขวงบ่อแก้วแห่งนี้สามารถมองเห็นได้ไกลไปถึงชายแดนไทยและพม่า และที่เมืองห้วยทรายแห่งนี้ก็เป็นเมืองหน้าด่านที่เป็นด่านตรวจคนเข้าเมืองสากลอีกด่านหนึ่ง ซึ่งนัก

ท่องเที่ยวสามารถที่จะเดินเข้ามาใน สปป.ลาว จากไทยมาที่ด่านนี้ได้เลย นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เข้ามาถึงเมืองห้วยทรายแห่งนี้ส่วนใหญ่จะนั่งเรือต่อไปที่แขวงหลวงพระบางเลย เนื่องจากในแขวงนี้ยังไม่ได้มีการพัฒนาในเรื่องของการท่องเที่ยวเท่าที่ควร จากลักษณะดังกล่าวถ้าหากว่าแขวงบ่อแก้วแห่งนี้ได้รับการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ คือ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม ให้เป็นที่รู้จักแก่นักท่องเที่ยวโดยทั่วไป ก็จะทำให้ประชาชนในเขตนี้มีรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ซึ่งจากลักษณะทางสภาพที่ตั้งนั้น เห็นว่าแขวงนี้มีศักยภาพอย่างมากที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงได้และเป็นที่รู้จักโดยทั่วไปได้

- แขวงไชยบุรี : ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศ มีพื้นที่เชื่อมต่อกับแขวงเวียงจันทน์และหลวงพระบางทางด้านทิศตะวันออก และเชื่อมต่อกับประเทศไทยในทางทิศตะวันตก ชาวเมืองไชยบุรี ส่วนใหญ่ดำรงชีพด้วยการทำการเกษตรแบบดั้งเดิม คือ การปลูก ข้าว ฝ้าย งา ปอสา ถั่ว มะขาม แตงโม กะหล่ำปลี อ้อย และใช้ช้างลากซุง เสน่ห์ของไชยบุรีอยู่ที่ความงามเฉพาะตัวของดินแดนแถบตะวันตกเฉียงเหนือที่เต็มไปด้วยภูเขาสูงและทุ่งดอกไม้ ไชยบุรีเป็นอีกแขวงหนึ่งที่มีวัดวาอารามที่น่าสนใจหลายแห่ง เช่น วัดบ้านถิ่น วัดบ้านประโพน และวัดอื่น ๆ อีกมากมาย เหมาะที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอีกแห่งหนึ่ง

- แขวงหัวพัน : เป็นดินแดนพิศวงเต็มไปด้วยภูเขาหินปูน ซึ่งถ้าต่าง ๆ ที่มีมากกว่า 100 แห่ง และอุดมด้วยทรัพยากรธรรมชาติอีกแห่งหนึ่งทางตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ มีเขตแดนด้านตะวันออกติดกับเวียดนาม ที่สำคัญแขวงนี้มีถ้ำมากมาย และถ้ำที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ได้แก่ ถ้ำท่านสุภานุวงศ์ ถ้ำท่านไกรสร ถ้ำท่านคำไต ซึ่งชื่อของถ้ำเหล่านี้มาจากชื่อของผู้นำทางการปฏิวัติคนสำคัญของ สปป.ลาว โดยผู้นำแต่ละท่านได้ใช้เป็นที่ซ่อนตัวในช่วงที่ สปป.ลาว ต่อสู้กับพวกเจ้าเมืองขึ้นที่เขามาปกครองลาวในสมัยสงคราม นอกจากนี้แขวงนี้ก็มีชื่อเสียงในเรื่องเครื่องจักรสารและผ้าทอ เพราะฉะนั้น แขวงนี้ก็เหมาะที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์

- แขวงบริคำไซ : ตั้งอยู่ในส่วนที่เป็นคอคอดทางภาคกลางของประเทศ หมายถึงส่วนที่แคบที่สุดของประเทศ สถานที่สำคัญของแขวงนี้คือ วัดพระบาท ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานของรอยพระพุทธรูป เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สำคัญของชาวพุทธ นอกจากนี้ ยังมีธรรมชาติที่สวยงาม เช่น ภูผาม่านที่คล้ายกับสวนหินนับพันก้อนเรียงรายตามยอดเขา ซึ่งตั้งอยู่ที่บ้านนาหินบนเส้นทาง 8A เป็นเส้นทางสู่เมืองคำเกิดหลักขวา (หลักกิโลเมตรที่ 20) ณ จุดนี้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าไปเที่ยวเวียดนามได้ง่าย ถือได้ว่าเป็นแขวงที่มีชายแดนติดกับประเทศเพื่อนบ้านอีกแขวงหนึ่ง การพัฒนาให้แขวงนี้เป็นแหล่งท่องเที่ยวใหม่นั้นก็มีความเป็นไปได้สูง

- **แขวงคำม่วน :** ภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นทิวเขาสูงลาดลงตามลำน้ำโขง ผืนดินยังคงความอุดมสมบูรณ์ไว้อย่างครบถ้วน ที่นี่จึงกลายเป็นแหล่งกิจกรรมอีกแห่งหนึ่งของประเทศ เมืองท่าแขก เป็นเขตที่รู้จักกันดีของนักท่องเที่ยวไทย เพราะสามารถเดินทางเข้ามาทางจุดผ่านแดนที่จังหวัดนครพนมได้ เพียงนั่งเรือข้ามแม่น้ำโขงมาเท่านั้น ที่เมืองนี้มีสถานที่ที่น่าสนใจอยู่หลายแห่งด้วยกัน หนึ่งในจำนวนนั้นคือ พระธาตุศรีโคตรบอง ซึ่งถูกสร้างขึ้นในราวศตวรรษที่ 9-10 โดยพระเจ้านันทเสน และได้รับการปฏิสังขรณ์ใหม่เมื่อปี ค.ศ 1950 ส่วนบริเวณรอบนอกของแขวงคำม่วนนี้ยังคงความงามของธรรมชาติไว้อย่างสมบูรณ์ เช่น ถ้ำนางแอ่น ดาดคำ ถ้ำกองลอ เห็นว่าแขวงนี้ก็เป็นแขวงที่มีชายแดนติดกับประเทศไทย ซึ่งถ้ามีการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวก็จะทำให้มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวในแต่ละปีจำนวนไม่น้อย โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชายแดนที่มาจากประเทศไทย

- **แขวงสะหวันนะเขต :** เป็นอีกแขวงหนึ่งที่น่าจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจทางสถาปัตยกรรม เพราะเป็นที่ตั้งของอาคารแห่งฟอสซิลไดโนเสาร์ ซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองคันทะบุรี และมีพระธาตุอิงฮัง ซึ่งเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทางพุทธศาสนา ซึ่งเป็นอีกแหล่งท่องเที่ยวอีกแห่งหนึ่งที่สำคัญประจำชาติ สร้างขึ้นในรัชสมัยพระเจ้าศรีโคตรบอง นอกจากนี้ก็ยังมีเรือนหินหรือที่รู้จักกันในชื่อ Stone House การก่อสร้างได้รับอิทธิพลจากเขมร และธาตุโพ้นซึ่งเป็นพระธาตุสำคัญอีกแห่งของเมืองสะหวันนะเขต เนื่องจากใช้เวลาก่อสร้างระหว่าง คริสต์ศักราชที่ 557-700 ซึ่งถือว่านานมากโดยทุกคืนวันเพ็ญเดือนสามที่วัดนี้จะจัดงานเฉลิมฉลองครั้งยิ่งใหญ่เพื่อบูชาพระศิวะและพระเจ้าองค์ต่าง ๆ ในศาสนาฮินดู

- **แขวงสาละวัน :** จุดเด่นของสาละวันในวันนี้อยู่ที่ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเมืองที่ส่วนใหญ่ยังคงยึดอาชีพเกษตรกรรมและความงดงามของธรรมชาติยังคงเสน่ห์มีเสื่อมคลาย ที่น่าสนใจของสาละวันเห็นจะอยู่ที่ Bolavean Plateau อยู่ห่างออกไปทางตอนใต้ ที่นี่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจหลายแห่ง เช่น ดาดฮัง ดาดเลาะ ที่เลื่องชื่อใกล้กับน้ำตกเซเซ็ท

- **แขวงเซกอง :** ประชากรในพื้นที่ประกอบด้วย 14 ชนเผ่า เช่น ละนาม กะลิม อาลัก คังจิง ฯลฯ ซึ่งส่วนใหญ่จะตั้งหมู่บ้านกระจายอยู่เป็นหย่อม ๆ มีวิถีชีวิตทางธรรมชาติที่สวยงามมากมาย เช่น น้ำตกต่าง ๆ ด้วยสภาพภูมิประเทศและประเพณีวัฒนธรรมของชนเผ่าพื้นเมืองนี้เอง ที่ทำให้สาละวันเหมาะสำหรับการท่องเที่ยวยิ่งนัก

- **แขวงอัตตะปือ :** อัตตะปือเป็นแขวงใต้สุดของลาว มีเขตแดนติดกับแขวงเซกองทางด้านเหนือ ด้านตะวันตกติดกับจำปาสัก ส่วนด้านตะวันออกติดเวียดนาม และทางใต้ติดเขมร พลเมืองของที่นี่ประกอบด้วย อาลัก กะเจ็ง ชู ละแ่ว้ ตาฮ้อย ฯลฯ อัตตะปือเป็นอีกแขวงหนึ่งที่ตั้งอยู่ตรงข้ามกับจุดตัดของแม่น้ำเซกอง และแม่น้ำเซกะหมาน ซึ่งเป็นจุดชมวิวเลื่องชื่อ

สำหรับนักท่องเที่ยวที่ชอบซื้อหาของแปลก ๆ เก็บไว้เป็นที่ระลึก ทุก ๆ เข้าจะมีตลาดนัดแหล่งรวมสินค้าพื้นเมืองของชนเผ่าที่ราบสูงเผ่าต่าง ช่วงที่ สปป.ลาว ต่อสู้กับพวกล่าเมืองขึ้นที่เข้ามาปกครองลาวในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นสภาพพื้นที่และประชากรของแต่ละแขวงที่จะสามารถพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ที่น่าสนใจได้อีกหลายแหล่งที่นอกเหนือจากแหล่งท่องเที่ยวหลัก ๆ ที่ได้กล่าวมา จากลักษณะทางกายภาพของแต่ละแขวงที่กล่าวมานั้น เห็นว่าแต่ละแขวงนั้นมีศักยภาพในการที่จะพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ได้ เพียงแต่รัฐบาลจะต้องมีนโยบายในการส่งเสริมและที่สำคัญคือการจัดสรรงบประมาณแผ่นดินในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของแต่ละแขวงให้มีความพร้อมเสียก่อนเป็นอันดับแรก เพราะเป็นปัจจัยหลักที่จะทำให้การท่องเที่ยวในแต่ละแขวงสามารถที่จะเกิดขึ้นและมีการขยายตัวได้

4.2.5 การบริการการท่องเที่ยว

ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการการท่องเที่ยวโดยตรงอีกธุรกิจหนึ่ง ได้แก่ ธุรกิจนำเที่ยว หรือ บริษัทท่องเที่ยว (Travel Agency) ธุรกิจประเภทนี้มีหน้าที่ในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวหลายอย่าง เช่น การจัดนำเที่ยวแบบเป็นกลุ่มทัวร์ (packet tour) การรับจองตั๋วเครื่องบิน การให้บริการข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว การจัดทำวีซ่า และอื่น ๆ ซึ่งเป็นการบริการเพื่อมุ่งที่จะให้ความสะดวกสบายแก่นักท่องเที่ยวผู้มาเยือน ธุรกิจประเภทนี้ถือได้ว่าการขยายตัวควบคู่ไปกับการเติบโตของการท่องเที่ยว คือ เริ่มตั้งแต่ในปี ค.ศ 1991 เป็นต้นมา ปัจจุบันบริษัทนำเที่ยวที่เปิดทำธุรกิจ ใน สปป.ลาว มีอยู่ 3 ประเภท คือ

(1) บริษัทท่องเที่ยวที่เป็นของรัฐบาล (Government owned) : ซึ่งเป็นธุรกิจที่ลงทุนและบริหารงานโดยรัฐบาลทั้งหมดร้อยเปอร์เซ็นต์ ปัจจุบันมีจำนวนทั้งหมด 6 บริษัท คือ

- (1.1) บริษัทท่องเที่ยว ดาฟี (Dafi Travel co.ltd)
- (1.2) บริษัทท่องเที่ยวพัฒนาเขตภูคอย (Phathanaketphoudoi Travel co.ltd)
- (1.3) บริษัทท่องเที่ยว ลาวบริการ (Lao Tourism co.ltd)
- (1.4) บริษัทท่องเที่ยวเมืองลาว (Muang Lao Tourism co.ltd)
- (1.5) บริษัทท่องเที่ยวล้านช้าง (Luangprabang Tourism co.ltd)

(1.6) บริษัทท่องเที่ยวพัฒนาไซสมบูน (Phathanasaysomboune Travel&Tour co.ltd)

(2) บริษัทท่องเที่ยวที่เป็นรัฐวิสาหกิจ (Government-Private) : เป็นธุรกิจที่เป็นการร่วมทุนระหว่างภาครัฐบาลและภาคเอกชน ปัจจุบันมีจำนวนทั้งสิ้น 2 บริษัท คือ

(2.1) บริษัทท่องเที่ยวดีแทม (Diethelm Travel Laos)

(2.2) บริษัทท่องเที่ยวอินเตอร์ (Inter-Lao Tourism)

(3) บริษัทท่องเที่ยวที่เป็นของเอกชน (Private) : ธุรกิจประเภทนี้เอกชนเป็นผู้ดำเนินการและบริหารทุกอย่าง ซึ่งก็มีทั้งที่ดำเนินการโดยเอกชนลาว และนักลงทุนต่างประเทศ ปัจจุบันบริษัทท่องเที่ยวเอกชนที่ดำเนินการอยู่มี 9 บริษัท ดังนี้

(3.1) บริษัทลาวบริการท่องเที่ยว (Lao Travel Service)

(3.2) บริษัทท่องเที่ยวโซเดอร์ทัวร์(SODETOUR)

(3.3) บริษัทท่องเที่ยวสะพานบ้านเฮา (Savanhbanhao Travel co.ltd)

(3.4) บริษัทท่องเที่ยวจักรวานทัวร์ (Chackavane Travel&Tour)

(3.5) บริษัทท่องเที่ยวธาตุหลวงทัวร์(That Luang Tour)

(3.6) บริษัทท่องเที่ยวนครหลวง (Nakhornluang Travel Centre)

(3.7) บริษัทท่องเที่ยวราชาทัวร์(Raja Tour)

(3.8) บริษัทท่องเที่ยวล้านช้าง(Lane Xang Travel&Tour)

(3.9) บริษัทท่องเที่ยวเวียงจำปาทัวร์(Vieng Champa Tour)

จากตัวเลขของบริษัทท่องเที่ยวแต่ละประเภทเมื่อนำมารวมกันแล้วมีทั้งหมด 17 บริษัท แต่ละบริษัทก็จะมีการแข่งขันกันในการทำธุรกิจ ต่างฝ่ายต่างก็พยายามที่จะพัฒนาและปรับปรุงบริษัทของตัวเองในด้านของการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวให้ดีที่สุด เพื่อที่จะให้บริษัทของตนเองเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวโดยทั่วไป ซึ่งบริษัทท่องเที่ยวใน สปป.ลาว ส่วนใหญ่ก็จะมี การติดต่อทำธุรกิจกับบริษัทท่องเที่ยวของต่างประเทศ โดยเฉพาะบริษัทท่องเที่ยวในประเทศไทย เพื่อร่วมมือกันในด้านของการจัดโปรแกรมการนำเที่ยวระหว่างสองประเทศ จากการสัมภาษณ์ผู้จัดการธุรกิจท่องเที่ยวใน สปป.ลาว ส่วนใหญ่ก็มีความเห็นตรงกันว่าสภาพธุรกิจปัจจุบันนี้ไม่ค่อยจะดีนัก เพราะลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะไม่ค่อยใช้บริการบริษัทนำเที่ยวมากนัก ซึ่งรัฐบาลเองก็มีมาตรการในส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยมีนโยบายให้นักท่องเที่ยวที่จะมาเที่ยว สปป.ลาว จะต้องผ่านบริษัทนำเที่ยวเท่านั้น ถ้าหากว่านักท่องเที่ยวต้องการที่จะมาเที่ยวด้วยตัวเองก็ทำได้แต่ทางรัฐบาลลาวจะไม่รับผิดชอบต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว ถึงอย่างนั้นก็ตามปัจจุบันนักท่องเที่ยวที่เข้า

มาเที่ยวใน สปป.ลาว ส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวที่เรียกกันว่า Back Packer หมายถึงนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวด้วยตนเอง ซึ่งนักท่องเที่ยวพวกนี้จะชอบความท้าทาย การผจญภัย ชอบธรรมชาติ มีสภาพการกินอยู่ที่สบาย ๆ ไม่หรูหรา ไม่ฟุ่มเฟือย และนักท่องเที่ยวพวกนี้จะใช้เวลาในการเดินทางท่องเที่ยวค่อนข้างหลายวัน ไม่เหมือนนักท่องเที่ยวมาเที่ยวโดยการจ้ดนำเที่ยวของบริษัทท่องเที่ยว เพราะพวกนี้จะมีระยะเวลาพำนักสั้น จากสภาพและลักษณะของการท่องเที่ยวดังกล่าว คาดว่าจำนวนบริษัทที่ให้บริการการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้เพียงพอต่อความต้องการ และในอนาคตถ้าหากว่า สปป.ลาว มีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่มาเที่ยวโดยโปรแกรมทัวร์มากขึ้น ก็สมควรที่บริษัทท่องเที่ยวที่มีอยู่จะต้องมีการขยายตัวมากขึ้นเช่นกัน

4.2.6 การขยายตัวของธุรกิจผลิตของที่ระลึก

การขยายตัวของการท่องเที่ยวตั้งแต่ปี ค.ศ 1991 เป็นต้นมา นอกจากจะทำให้ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรงมีการขยายตัวแล้ว ก็ยังทำให้ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยทางอ้อมอย่างเช่น ธุรกิจการผลิตของที่ระลึกมีการขยายตัวมากขึ้นด้วยเช่นกัน ผลิตภัณฑ์ที่ถือได้ว่าเป็นของที่ระลึกที่มีชื่อเสียงของ สปป.ลาว ได้แก่ เครื่องจักสาน ไม้แกะสลัก อุตสาหกรรมทอผ้าไหม เครื่องเงิน เป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่กล่าวมาส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะที่เรียกว่า Hand made คือเป็นผลิตภัณฑ์ที่ทำด้วยมือไม่ค่อยจะใช้เครื่องจักรในการผลิตในแต่ละขั้นตอนการผลิต จึงทำให้ผลิตภัณฑ์ที่ออกมามีความความประณีต สวยงาม เหมาะที่จะซื้อหาไปเป็นของที่ระลึกหรือของฝากได้เป็นอย่างดี ผลิตภัณฑ์ที่มีความโดดเด่นและมีชื่อเสียงของ สปป.ลาว ได้แก่ อุตสาหกรรมการผลิตผ้าสั้่น ทั้งชนิดที่ทำจากฝ้ายและไหม อุตสาหกรรมนี้มีการขยายตัวมากที่สุดเดียวในปัจจุบันเพราะผ้าสั้่นนั้นเป็นเครื่องนุ่งห่มประจำวันทางราชการของสตรีลาว จึงทำให้อุตสาหกรรมนี้มีการขยายตัวเพราะไม่เพียงแต่ตอบสนองความต้องการภายในแต่ยังเป็นสินค้าส่งออกและของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยวได้ด้วย ปัจจุบันอุตสาหกรรมทอผ้ามีประมาณ 20 แห่ง ทั่วประเทศ นอกจากนี้ ผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่มีชื่อเสียงอีกอย่างหนึ่งของลาว คือ ผลิตภัณฑ์เครื่องเงินต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นพานเครื่องเงิน แหวน สร้อยข้อมือ สร้อยคอ และอื่น ๆ เครื่องเงินดังกล่าวได้รับความนิยมทั้งจากคนลาวเองและนักท่องเที่ยวผู้มาเยือนอย่างมากเนื่องจากเป็นเครื่องเงินที่มีความบริสุทธิ์ประมาณ 99.99 % จึงทำให้เครื่องเงินมีความสวยงามและโดดเด่น อุตสาหกรรมเครื่องเงินที่มีอยู่ในปัจจุบันประมาณ 12 แห่ง ทั่วประเทศ นอกจากผ้าสั้่นและเครื่องเงินที่กล่าวมาแล้วผลิตภัณฑ์ที่เป็นเครื่องหัตถกรรมและเครื่องหวาย เครื่องจักสาน ต่าง ๆ และเครื่องปั้นดินเผา ก็ถือได้ว่าเป็นผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่ได้รับความนิยมในอันดับที่รองลงมา ที่กล่าวมาทั้งหมดก็เป็นผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกหลัก ๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งเห็นว่าผลิตภัณฑ์ดังกล่าวมีความเป็นเอกลักษณ์ของลาวเป็นอย่างดี

ดี อย่างไรก็ตาม เห็นว่าจำนวนผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ยังมีจำนวนน้อย ไม่มีความหลากหลายที่จะให้นักท่องเที่ยวสามารถเลือกได้อย่างพอใจ ดังนั้น ควรจะส่งเสริมให้มีผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่มีเอกลักษณ์ของลาวมากขึ้น ซึ่งไม่เฉพาะที่จะเป็นของฝากที่เป็นของใช้เท่านั้น ในเรื่องของอาหารที่เป็นของฝากนั้นก็ควรมีการส่งเสริมในเรื่องของการผลิตอาหาร ขนม ที่มีเอกลักษณ์ของลาวมากขึ้น เพราะปัจจุบัน ของฝากที่เป็นอาหารและขนมนั้นใน สปป.ลาว ยังไม่ขยายตัวเท่าที่ควรจะเป็น ทั้งนี้ เพื่อให้นักท่องเที่ยวมีสินค้าและของที่ระลึกให้เลือกซื้อกลับบ้านมากขึ้น และที่สำคัญคือต้องการให้ประชาชนลาวมีรายได้ในการประกอบอาชีพจากการผลิตผลิตภัณฑ์ดังกล่าวเพิ่มมากขึ้นด้วย

4.2.7 การรักษาความปลอดภัย

ปัจจัยอีกปัจจัยหนึ่งที่นักท่องเที่ยวจะนำมาพิจารณาในการวางแผนว่าจะไปเที่ยวในสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง นอกจากว่าสถานที่นั้นจะต้องเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความน่าสนใจแล้ว มีความสะดวกสบายในการเดินทาง มีที่พักและร้านอาหารที่หลากหลายให้เลือกและมีราคาที่เหมาะสมแล้ว ในเรื่องของความปลอดภัยก็เป็นอีกเงื่อนไขที่นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญ เพราะถ้าหากว่าสถานที่ท่องเที่ยวที่พวกเขาจะไปมีเงื่อนไขทุกอย่างพร้อมยกเว้นไม่มีความปลอดภัยพวกเขาก็จะไม่ไปเที่ยวในสถานที่นั้น ดังนั้น ในเรื่องของการให้บริการด้านการรักษาความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวจึงเป็นประเด็นที่สำคัญที่จะต้องพิจารณาอีกเงื่อนไขหนึ่งว่ามีความพร้อมในเรื่องนี้มากน้อยเพียงใด

สปป.ลาว ถือได้ว่าเป็นอีกประเทศที่มีความสงบสุขไม่ว่าจะเป็นด้านการเมืองและด้านสังคม ทั้งนี้เพราะ สปป.ลาว เป็นประเทศประชาธิปไตยแบบที่มีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียว ดังนั้น ในเรื่องความวุ่นวายทางการเมืองนั้นไม่ค่อยปรากฏให้เห็น ในด้านสังคมก็เช่นเดียวกันค่อนข้างมีความสงบ ไม่ค่อยมีเรื่องอาชญากรรม การลักเล็กขโมยน้อย หรือแม้แต่การปล้นการฆ่ากัน เหมือนกับประเทศที่เจริญอื่น ๆ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะคนลาวมีจำนวนไม่มาก คือ มีประมาณ 5 ล้านคน (อาเซียน, 2001) ในปัจจุบัน และโดยพื้นฐานแล้วคนลาวมีวิถีการดำรงชีวิตแบบเรียบง่าย จุดนี้ทำให้คนลาวมีวิถีการดำรงชีวิตแบบพึ่งพาช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สภาพดังกล่าวจะทำให้สังคมลาวค่อนข้างมีความสงบร่มเย็นอยู่ในปัจจุบัน แต่บางครั้งก็ยังมีข่าวออกไปว่า สปป.ลาว เป็นประเทศที่ไม่มีความสงบค่อนข้างอันตรายถ้าไปเที่ยว ข่าวดังกล่าวถูกนำเสนอโดยผู้ที่ไม่หวังดีต่อ สปป.ลาว ทำให้นักท่องเที่ยวไม่มีความมั่นใจในการที่จะเข้าไปมาเที่ยว ดังนั้น รัฐบาลควรมีมาตรการและมีสื่อในการนำเสนอข่าวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงและนำเสนอให้นักท่องเที่ยวรู้ว่าแท้ที่จริงแล้ว สปป.ลาว มีความสงบร่มเย็นกว่าประเทศอื่น ๆ อีกหลายประเทศที่อยู่ในภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แห่งนี้

ในส่วนของการบริการการให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวผู้มาเยือนนั้น ปัจจุบันรัฐบาลก็พยายามที่จะตั้งศูนย์ให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปเที่ยวทุกแห่งทั่วประเทศ แต่ก็ยังไม่ทั่วถึงเพราะส่วนใหญ่ก็จะมีเฉพาะตัวเมืองเท่านั้น ในส่วนของชนบทแล้วยังต้องการบริการความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวอีกมาก อย่างไรก็ตาม รัฐบาลควรที่จะต้องมีการตั้งศูนย์บริการความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวในแต่ละแขวงที่มีนักท่องเที่ยวไปเยือน ซึ่งผู้ที่จะทำหน้าที่นี้คือตำรวจท่องเที่ยวนั่นเอง ทั้งนี้เพื่อจุดประสงค์ในการสร้างความมั่นใจในเรื่องของความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวนั่นเอง

4.2.8 บริการการท่องเที่ยวอื่น ๆ

นอกจากจะให้ความสำคัญในเรื่องของการให้บริการความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวแล้ว รัฐบาลยังจะต้องให้ความสำคัญในด้านการบริการท่องเที่ยวอื่น ๆ อีก เช่น ความสะดวกในด้านของการเข้า-ออก ประเทศ ความสะดวกในการเดินทางท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ หน่วยบริการให้ข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว สถานบริการสุขภาพ เป็นต้น บริการเหล่านี้เป็นหน้าที่โดยตรงที่รัฐบาลจะต้องดำเนินการเพราะเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศ เนื่องจากสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีความจำเป็นมากค่อนักท่องเที่ยวผู้มาเยือน เพื่อให้แก่นักท่องเที่ยวได้รับความสะดวกสบายในการมาเที่ยว เพื่อให้พวกเขามีความประทับใจในบริการที่รัฐบาลจัดสรรให้

ปัจจุบันบริการการท่องเที่ยวต่าง ๆ ยังไม่ได้มาตรฐานสากลเท่าที่ควร และยังมีอุปสรรคหลายอย่างในการดำเนินงาน ทำให้นักท่องเที่ยวไม่ได้รับความสะดวกเท่าที่ควร เช่น ในเรื่องของการขอวีซ่าเข้า สปป.ลาว ของนักท่องเที่ยวยังมีบริเวณจำกัดคือขอได้เฉพาะที่กงสุลเท่านั้น แต่ถ้าขอวีซ่าที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองสากลก็สามารถทำได้ แต่ต้องจ่ายค่าวีซ่าค่อนข้างสูงกว่าและยังมีระยะพำนักสั้นอีกด้วย ซึ่งปัจจุบันด่านตรวจคนเข้าเมืองที่สามารถออกวีซ่าให้นักท่องเที่ยวมีอยู่ 3 ด่าน คือ สนามบินนา ๆ ซาดิวัตไต สนามบินนานาชาติหลวงพระบาง และที่สะพานมิตรภาพไทย-ลาว อีกบริการอันหนึ่งของรัฐที่ยังถือว่าไม่ได้มาตรฐานและไม่เพียงพอก็คือ การให้บริการในเรื่องของการให้ความสะดวกในการเดินทาง โดยเฉพาะการจัดทำป้ายสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่บอกถึงสถานที่ ถนน และสิ่งอื่น ๆ ส่วนใหญ่ที่มีอยู่ก็จะเป็นภาษาลาว ยังไม่มีภาษาสากล จึงทำให้นักท่องเที่ยวมีความลำบากในการเดินทางไปเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ ด้วยตนเอง นอกจากนี้แล้วในส่วนของการให้บริการข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยวเวลานั้นยังไม่ปรากฏเห็นว่ามีศูนย์ให้ข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยวที่จัดตั้งขึ้นตามสถานที่ต่าง ๆ ที่สังเกตเห็นนักท่องเที่ยวที่ต้องการข้อมูลในการท่องเที่ยวก็จะเดินเข้าไปในตามบริษัทท่องเที่ยวต่าง ๆ หรือไม่ก็เข้าไปที่องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติลาว ซึ่งเห็นว่าเป็นการยุ่งยากและสร้างความไม่สะดวกค่อนักท่องเที่ยว และปัญหาสุดท้ายคือเรื่องของ

สถานบริการสุขภาพโดยทั่วไป ปัจจุบันสถานบริการสุขภาพดังกล่าวก็ยังมีน้อยและไม่ทั่วถึง ส่วนใหญ่ที่ให้บริการแก่ประชาชนและบุคคลทั่วไปก็จะเป็นโรงพยาบาลของรัฐ ซึ่งมีจำนวนไม่มาก ถ้าหากว่ารัฐบาลสามารถที่จะส่งเสริมให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วม เช่น ในการสร้างสถานบริการสุขภาพพิเศษขึ้น ตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้ก็คงจะเป็นอีกทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหานี้ได้ อย่างไรก็ตาม บริการการท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วแต่จะต้องใช้งบประมาณค่อนข้างมากทีเดียว และจากสภาพเศรษฐกิจของประเทศที่เป็นอยู่ในขณะนี้ค่อนข้างอยู่สถานะที่ลำบาก ดังนั้น ในส่วนของการแก้ไขและปรับปรุงบริการการท่องเที่ยวต่าง ๆ นั้น ก็คงจะต้องค่อยเป็นค่อยไป เพราะยังถือว่าเป็นปัญหาองจากปัญหาในเรื่องการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศ

4.2.9 การโฆษณาประชาสัมพันธ์

ในการที่จะทำให้ สปป.ลาว เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวโดยทั่วไป ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่มุมไหนของโลกก็ตาม โดยเฉพาะการรู้จัก สปป.ลาว ในแง่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แห่งนี้ เป็นงานที่ไม่ง่ายนักเพราะจะต้องใช้งบประมาณและความสามารถในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ในทุก ๆ ด้าน ซึ่งการจัดทำสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือนำเที่ยว การโฆษณาทางอินเตอร์เน็ต การโฆษณาในวารสารต่าง ๆ การโฆษณาทางวิทยุ-โทรทัศน์ การโฆษณาโดยบริษัทท่องเที่ยว และอื่น ๆ สื่อต่าง ๆ เหล่านี้มีความสำคัญมากในการที่จะทำให้ สปป.ลาว เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวโดยทั่วไป นอกจากนี้สื่อที่สำคัญที่จะทำให้ สปป.ลาว เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวอีกอันหนึ่งก็คือ การบอกเล่าของนักท่องเที่ยวผู้ที่เคยมาเยือน สปป.ลาว ต่อนักท่องเที่ยวผู้ที่ยังไม่เคยมาเยือน ซึ่งการบอกเล่าต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวนี้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อภาพพจน์ของประเทศ เพราะถ้านักท่องเที่ยวผู้ที่เคยมาเที่ยวใน สปป.ลาว แล้วกลับไปโดยที่พวกเขาได้รับประสบการณ์ที่ไม่ดีจากการมาเที่ยวพวกเขาก็จะนำไปเล่าต่อให้เพื่อน ๆ ของพวกเขาได้รู้เกี่ยวกับ สปป.ลาว ในแง่ลบ ดังนั้น การเน้นในเรื่องของการให้บริการการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวในทุก ๆ ด้านเพื่อมุ่งที่จะให้พวกเขาได้รับความพอใจสูงสุดจึงเป็นอีกหน้าที่หนึ่งของทุกหน่วยงานในการสร้างภาพพจน์ที่ดีของประเทศในสายตาของนักท่องเที่ยว ทั้งนี้ก็เพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเหล่านี้เข้ามาเที่ยวให้มากขึ้นนั่นเอง

จากประเด็นต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบของการท่องเที่ยวที่ได้นำมาพิจารณาถึงศักยภาพในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แห่งนี้ของ สปป.ลาว นั้นพบว่า สปป.ลาว มีศักยภาพค่อนข้างต่ำในการที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ที่สมบูรณ์แบบและเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวโดยทั่วไป เนื่องจาก สปป.ลาว ยังมีความไม่พร้อมในองค์ประกอบของการ

ท่องเที่ยวหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ซึ่งไม่เพียงแต่จะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจเท่านั้นแต่ยังเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการท่องเที่ยวด้วย เช่น การคมนาคมขนส่งทั้งภายในและต่างประเทศ ทั้งการขนส่งทางอากาศ ทางบก และทางน้ำ ยังไม่ได้มาตรฐานเท่าที่ควร ไม่ว่าจะเป็นสภาพถนนหนทาง จำนวนพาหนะการขนส่งที่ยังมีจำนวนจำกัด การบริการที่ยังไม่ได้มาตรฐาน ฯลฯ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้นักท่องเที่ยวมีความไม่มั่นใจในการเดินทางโดยใช้บริการการขนส่งของ สปป.ลาว ถึงแม้ว่า สปป.ลาว จะมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากน้อยเพียงใดก็ตาม แต่ถ้าการเดินทางเข้าไปถึงสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านั้นมีความลำบาก ก็จะทำให้สถานที่ท่องเที่ยวแห่งนั้นไร้ซึ่งผู้มาเยือน อย่างไรก็ตาม ถ้าหากว่า สปป.ลาว มีโครงสร้างพื้นฐานที่มีพร้อมมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันก็จะทำให้ สปป.ลาว เป็นอีกประเทศหนึ่งที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ เพราะ สปป.ลาว มีความพร้อมในด้านของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีจำนวนมากพอ และมีความหลากหลาย ซึ่งกระจายอยู่ทุกพื้นที่ของประเทศ ที่สำคัญ สปป.ลาว นั้นมีความสงบร่มเย็นภายใน ทำให้นักท่องเที่ยวรู้สึกปลอดภัยในการมาเยือน ดังนั้น ในการที่ทำให้ สปป.ลาว มีศักยภาพในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ในภูมิภาคนี้ จึงเป็นเรื่องที่รัฐบาลจะต้องให้ความสำคัญในเรื่องของการพัฒนาทางด้าน โครงสร้างพื้นฐานที่เป็นอยู่ให้ได้มาตรฐานมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน จึงจะทำให้ สปป.ลาว สามารถเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ที่มีศักยภาพในภูมิภาคนี้ได้

4.3 ศักยภาพการแข่งขันของการท่องเที่ยวในช่วงปี ค.ศ 1994-1999

ถึงแม้ว่าการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว จะมีการขยายตัวมาเมื่อไม่นานประมาณ 10 ปี ที่ผ่าน มาแต่การท่องเที่ยวนั้นถือได้ว่าเป็นภาคเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ เนื่องจากมีการขยายมากพอสมควรเมื่อเทียบกับภาคเศรษฐกิจอื่น ๆ จากอัตราการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวที่ได้กล่าวมาแล้วในเบื้องต้นเห็นว่าอัตราการเติบโตของทั้งจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นในแต่ละปี อย่างไรก็ตาม อัตราการเติบโตดังกล่าวนี้เป็นข้อมูลคร่าว ๆ ที่แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของการท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ไม่สามารถที่จะบอกได้ว่า สปป.ลาว นั้นเป็นประเทศที่ศักยภาพในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวหรือมีความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวต่าง ๆ จากทุกมุมโลกได้มากนักน้อยเพียงใด ดังนั้น จึงไม่สามารถที่จะบอกได้ว่าการที่ สปป.ลาว มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวในแต่ละปีมีจำนวนมากขึ้นนั้นเป็นเพราะ สปป.ลาว เป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ที่มีศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวจากตลาดที่สำคัญ ๆ ได้ เพราะฉะนั้น การศึกษาเพื่อให้ทราบถึงศักยภาพในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวจึงเป็นอีกส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญเพราะจะได้ทราบถึงสถานภาพการแข่งขันของการท่องเที่ยวของประเทศ

ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เพื่อที่จะได้นำข้อมูลที่ได้อามาประกอบการวางแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวให้พัฒนามาก ขึ้นเรื่อย ๆ

การวัดศักยภาพในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว นั้นจะใช้ดัชนีความได้เปรียบเป็นตัววัด โดยจะใช้ในการหาค่าดัชนีความได้เปรียบ (Comparative Advantage Ratio : CAR) ดังนี้

$$\text{ศักยภาพการแข่งขันของการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว (CAR)} = \frac{X_{ij} / X_j}{X_{ia} / X_a}$$

โดยที่	X_{ij}	จำนวนนักท่องเที่ยวที่มาจากประเทศ i เข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว
	i	เท่ากับ $1 \dots n$ ซึ่งก็หมายถึงประเทศต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวเดินทางมาจากมา เช่น $i = 1$ คือนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศสหรัฐอเมริกา $i = 2$ คือนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศแคนาดา $i = 3$ คือนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศอังกฤษ $i = 4$ คือนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศฝรั่งเศส $i = 5$ คือนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศเยอรมนี $i = 6$ คือนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศญี่ปุ่น $i = 7$ คือนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศออสเตรเลีย
	j	คือ ประเทศสาธารณรัฐ ประชาธิปไตย ประชาชนลาว (สปป.ลาว)
	X_j	จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งหมดที่เดินทางเข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว
	X_{ia}	จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศ i ที่เดินทางมาเที่ยวในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก
	a	คือ ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก
	X_a	จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งหมดที่เดินทางเข้ามาเที่ยวในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

จากสูตรการคำนวณค่าดัชนีดังกล่าว ซึ่งเป็นดัชนีที่ใช้เปรียบเทียบความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวจากตลาดที่สำคัญ ๆ เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี อเมริกา แคนาดา ญี่ปุ่น และออสเตรเลีย ซึ่งเป็นตลาดเป้าหมายเทียบกับความสามารถเฉลี่ยของเอเชียแปซิฟิก โดยค่าดัชนีที่ได้ถ้าต่ำกว่า 1 แสดงว่าเป็นค่าที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย หมายถึงความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวค่อนข้างต่ำ แต่ค่าดัชนีเท่ากับ 1 แสดงว่าเท่ากับค่าเฉลี่ย หมายถึง ความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยว

ไม่สูงและก็ไม่ต่ำอยู่ในระดับกลาง และถ้าค่าดัชนีมากกว่า 1 และยิ่งมากเท่าไรนั้นจะแสดงถึงความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มากเพียงนั้น

ผลการศึกษาที่ได้พบว่า (ตารางที่ 4.10) :

- ในตลาดอังกฤษนั้นค่าดัชนีความได้เปรียบนั้นส่วนใหญ่มีค่าน้อยกว่า 1 ยกเว้นปี ค.ศ 1997 พบว่าค่าดัชนีมีค่าน้อยกว่า 1 หมายความว่า สปป.ลาว มีศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวอังกฤษค่อนข้างต่ำ อย่างไรก็ตาม ค่าดัชนีดังกล่าวก็ยังมีแนวโน้มสูงขึ้น จาก 0.17 ในปี ค.ศ 1994 เพิ่มมาเป็น 0.56 ในปี ค.ศ 1999 ซึ่งหมายถึง สปป.ลาว มีศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีแนวโน้มสูงขึ้นนั่นเอง แต่เมื่อเปรียบเทียบศักยภาพการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในตลาดอังกฤษกับประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคเดียวกัน เช่น ไทย (ตารางที่ 4.11) สิงคโปร์ (ตารางที่ 4.12) ฟิลิปปินส์ (ตารางที่ 4.13) และอินโดนีเซีย (ตารางที่ 4.14) พบว่า สปป.ลาว มีศักยภาพต่ำกว่าประเทศเหล่านี้ค่อนข้างมาก อย่างไรก็ตาม ในตลาดอังกฤษนี้ สปป.ลาว ก็ยังมีศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวอังกฤษได้ดีกว่าประเทศจีน (ตารางที่ 4.15)

- ส่วนในตลาดฝรั่งเศสนั้น สปป.ลาว ค่อนข้างมีศักยภาพสูงมาก เพราะค่าดัชนีที่ได้ส่วนใหญ่มีค่ามากกว่า 1 เช่น ในปี ค.ศ 1994 ค่าดัชนีมีค่าเท่ากับ 1.56 และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามลำดับจนมาถึงปี ค.ศ 1997 ค่าดัชนีมีถึง 7.02 ซึ่งเป็นค่าที่สูงมาก และหลังจากนั้นก็ลดลงมาเหลือ 2.50 ในปี ค.ศ 1999 นอกจากนี้เมื่อเทียบค่าดัชนีความได้เปรียบกับประเทศอื่น ๆ เช่น ไทย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และจีนแล้ว สปป.ลาว มีค่าดัชนีความได้เปรียบที่สูงกว่าประเทศเหล่านั้น แสดงให้เห็นว่า สปป.ลาว มีศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสได้มากกว่า

- ตลาดเยอรมนีก็เป็นอีกตลาดหนึ่งที่เป็นตลาดหลักของ สปป.ลาว แต่ค่าดัชนีความได้เปรียบที่ได้ส่วนใหญ่จะต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของเอเชียแปซิฟิก คือ ต่ำกว่า 1 นั่นเอง แต่มาพอมาดูถึงแนวโน้มของดัชนีแล้วเห็นว่าค่าดัชนีมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ และเมื่อเปรียบเทียบค่าดัชนีความได้เปรียบของ สปป.ลาว ในตลาดเยอรมนีกับประเทศ ไทย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย พบว่า สปป.ลาว มีศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้น้อยกว่าทุก ๆ ประเทศที่กล่าวมา แต่จะสูงกว่าประเทศจีนเพียงประเทศเดียวเท่านั้น

- ที่กล่าวมานั้นเป็นตลาดที่สำคัญในแถบยุโรป ส่วนแถบอเมริกานั้นก็เป็นอีกตลาดหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว เช่น สหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นตลาดที่ สปป.ลาว มีศักยภาพในการแข่งขันค่อนข้างต่ำ เพราะค่าดัชนีที่ได้นั้นมีค่าต่ำกว่า 1 โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบค่าดัชนีความได้เปรียบกับประเทศต่าง ๆ ในเอเชียแปซิฟิก เช่น ไทย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ แล้วพบว่า

สปป.ลาว มีความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวจากสหรัฐอเมริกาต่ำกว่า แต่เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอินโดนีเซียแล้ว สปป.ลาว มีสามารถพอ ๆ กันและจะมีความได้เปรียบในประเทศจีน

- อีกตลาดหนึ่งในแถบทวีปอเมริกา คือ แคนาดา ซึ่งเป็นตลาดที่สำคัญอีกตลาดหนึ่งของ สปป.ลาว ถึงแม้ว่าค่าดัชนีความได้เปรียบที่ได้นั้นมีค่าต่ำกว่า 1 ก็ตามแต่แนวโน้มของค่าดัชนีนั้นมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ แสดงให้เห็นว่าศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มก็มีแนวโน้มค่อนข้างดี ซึ่งเมื่อเปรียบดัชนีความได้ของประเทศต่าง ๆ เช่น ไทย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ และจีน ในตลาดแคนาดา พบว่ามีแนวโน้มเหมือน ๆ กัน คือ มีค่าดัชนีต่ำกว่า 1 และไม่แตกต่างกันมาก แสดงถึงความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้พอ ๆ กัน มีแต่ประเทศอินโดนีเซียเท่านั้นที่มีความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวแคนาดาได้ดีกว่าประเทศอื่น ๆ

- ส่วนในตลาดแถบเอเชียก็จะมีประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวหลักในแถบนี้ แต่ความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ของ สปป.ลาว ถือว่าต่ำเช่นกัน เพราะดัชนีความได้เปรียบในช่วง 6 ปี (1994-1999) นั้นมีค่าต่ำกว่า 1 และเมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแข่งขันทุก ๆ ประเทศที่กล่าวมา เช่น ไทย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และจีนแล้ว สปป.ลาว ก็มีศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นต่ำกว่าทุก ๆ ประเทศที่กล่าวมา และประเทศที่ถือได้ว่ามีศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ดีที่สุดในตลาดนี้ คือ ฟิลิปปินส์

- นอกจากญี่ปุ่นแล้วตลาดการท่องเที่ยวที่สำคัญของ สปป.ลาว อีกตลาดหนึ่งคือ ออสเตรเลีย ซึ่งค่าดัชนีความได้เปรียบในตลาดนี้ สปป.ลาว มีค่าที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยเช่นกัน และถ้าเปรียบเทียบกับสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวกับประเทศ ไทย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย แล้ว ค่าดัชนีก็มีค่าต่ำกว่าประเทศเหล่านั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่า สปป.ลาว มีความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ต่ำไม่สามารถแข่งขันกับประเทศอื่น ๆ ได้ นอกจากประเทศจีนเท่านั้นที่ สปป.ลาว สามารถแข่งขันได้ในตลาดนี้ได้

เมื่อพิจารณาตัวเลขดัชนีความได้เปรียบในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว ในปี ค.ศ 1999 มาเปรียบเทียบกับดัชนีความได้เปรียบในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ไทย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ อินโดนีเซีย และจีน ในตลาดท่องเที่ยวที่สำคัญ ๆ เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี สหรัฐอเมริกา แคนาดา ออสเตรเลียและญี่ปุ่น พบว่า ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความได้เปรียบการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในตลาดอังกฤษ และตลาดเยอรมนีมากที่สุด ส่วน สปป.ลาว นั้นมีความได้เปรียบค่อนข้างต่ำในสองตลาดนี้ แต่ สปป.ลาว จะมีความได้เปรียบการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในตลาดฝรั่งเศสมากที่สุด รองลงมาก็จะเป็นประเทศไทยและอินโดนีเซีย ส่วนประเทศที่น่าจับตามองมากที่สุดก็จะเป็นประเทศฟิลิปปินส์ เนื่องจากเป็นประเทศที่มีความเปรียบการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในหลาย ๆ ตลาด เช่น สหรัฐอเมริกา แคนาดาและ

ญี่ปุ่น ส่วนประเทศก็มีความได้เปรียบการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในตลาดออสเตรเลียมากที่สุด คือ ประเทศอินโดนีเซีย (ตารางที่ 4.16)

จากการเปรียบเทียบดัชนีความได้เปรียบดังกล่าวนี้ พบว่า สปป.ลาว ค่อนข้างที่จะมีค่าดัชนีความได้เปรียบเทียบการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวค่อนข้างต่ำในทุกตลาดยกเว้นฝรั่งเศส อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับดัชนีความเปรียบการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของประเทศจีนแล้ว พบว่าค่าดัชนีของทั้งสองประเทศไม่แตกต่างกันมากนัก ซึ่งแสดงให้เห็นว่า สปป.ลาว และประเทศจีนนั้นมีความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวพอ ๆ กัน ส่วนประเทศที่ถือได้ว่าเป็นคู่แข่งที่สำคัญของ สปป.ลาว ได้แก่ ประเทศไทย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ เป็นต้น และถ้าหากว่า สปป.ลาว ยังไม่ได้มีการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ในด้านของการดึงดูดนักท่องเที่ยวเสียใหม่ สปป.ลาว ก็จะไม่สามารถแข่งขันกับประเทศคู่แข่งต่าง ๆ นั้นได้

กล่าวโดยสรุปคือ สปป.ลาว เป็นประเทศที่มีศักยภาพในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวค่อนข้างต่ำในตลาดที่สำคัญ ๆ ในช่วงระยะเวลา 6 ปี (ปี ค.ศ 1994-1999) เช่น อังกฤษ เยอรมนี สหรัฐอเมริกา แคนาดา ญี่ปุ่น และออสเตรเลีย ทั้งนี้เพราะ สปป.ลาว เป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ที่เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวเมื่อไม่นานประกอบกับ สปป.ลาว มีความไม่พร้อมในหลาย ๆ องค์ประกอบของการท่องเที่ยว จึงทำให้ค่าดัชนีความได้เปรียบที่ได้ในส่วนใหญ่มักต่ำกว่า 1 ซึ่งหมายถึงความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวต่ำกว่าภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก และเมื่อเปรียบเทียบค่าดัชนีดังกล่าวกับประเทศเพื่อนบ้านก็มักต่ำกว่าประเทศเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม สปป.ลาว ก็ยังมีศักยภาพการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในบางตลาด เช่น ฝรั่งเศส และเมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวในตลาดฝรั่งเศสกับประเทศเพื่อนบ้านอื่น ๆ เช่น ไทย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซียและจีน พบว่า สปป.ลาว มีความสามารถที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ได้ดีกว่า ทั้งนี้เนื่องมาจาก สปป.ลาว เคยตกเป็นเมืองขึ้นของฝรั่งเศสมาก่อน จึงทำให้ชาวฝรั่งเศสต้องการที่จะมาดูว่า สปป.ลาว นั้นมีการเปลี่ยนแปลงมากน้อยแค่ไหนหลังจากที่ยึดอำนาจได้

จากผลการศึกษาทำให้ทราบว่า การท่องเที่ยวที่มีการขยายตัวอยู่ในปัจจุบันของ สปป.ลาว นั้น โดยส่วนใหญ่แล้วเป็นการขยายตัวอันเป็นผลเนื่องมาจากว่าตลาดการท่องเที่ยวของโลกมีการขยายตัวอยู่แล้ว ไม่ใช่เพราะ สปป.ลาว มีความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวในตลาดที่สำคัญ ๆ ที่ได้กล่าวมา ยกเว้นในตลาดฝรั่งเศสเท่านั้นที่ สปป.ลาว มีศักยภาพมากที่สุด จากสภาพการณ์ดังกล่าวทำให้ทราบถึงสภาพการณ์และลักษณะของการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่ง สปป.ลาว มีศักยภาพการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวค่อนข้างต่ำนั่นเอง

ตารางที่ 4.10 ค่าดัชนีความได้เปรียบของ สปป.ลาว ในตลาดอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี อเมริกา
แคนาดา ญี่ปุ่นและออสเตรเลีย

ปี	อังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมนี	สหรัฐอเมริกา	แคนาดา	ญี่ปุ่น	ออสเตรเลีย
1994	0.169	1.561	0.267	0.113	0.104	0.079	0.146
1995	0.308	2.045	0.300	0.243	0.539	0.080	0.443
1996	0.356	2.400	0.482	0.267	0.571	0.107	0.608
1997	0.976	7.018	1.539	0.819	0.198	0.397	1.787
1998	0.468	2.976	0.684	0.339	0.861	0.174	0.491
1999	0.556	2.499	0.718	0.319	0.940	0.167	0.517

ที่มา:จากการคำนวณสูตรดัชนีความได้เปรียบ

ตารางที่ 4.11 ค่าดัชนีความได้เปรียบของไทยในตลาดอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี อเมริกา แคนาดา
ญี่ปุ่นและออสเตรเลีย

ปี	อังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมนี	สหรัฐอเมริกา	แคนาดา	ญี่ปุ่น	ออสเตรเลีย
1994	1.393	2.603	2.35	0.496	0.768	0.761	1.181
1995	1.437	2.244	2.168	0.480	0.746	0.749	1.109
1996	1.357	2.473	2.204	0.512	0.742	0.837	1.183
1997	1.387	2.367	2.195	0.497	0.722	0.939	1.192
1998	1.559	2.481	2.431	0.524	0.825	0.918	1.251
1999	1.525	2.162	2.082	0.500	0.782	0.854	1.037

ที่มา: รายงานการวิจัย, มิ่งสรรพ์ ขาวสะอาด , 2544

ตารางที่ 4.12 ค่าดัชนีความได้เปรียบของสิงคโปร์ในตลาดอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี อเมริกา
แคนาดา ญี่ปุ่นและออสเตรเลีย

ปี	อังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมนี	สหรัฐอเมริกา	แคนาดา	ญี่ปุ่น	ออสเตรเลีย
1994	1.126	0.790	1.158	0.480	0.662	1.090	1.897
1995	1.082	0.768	1.131	0.492	0.628	1.055	1.863
1996	1.182	0.848	1.203	0.547	0.645	1.043	1.848
1997	1.285	0.805	1.103	0.538	0.595	1.071	1.963
1998	1.430	0.919	1.236	0.543	0.706	0.990	1.093
1999	1.478	0.780	1.116	0.473	0.666	0.863	1.011

ที่มา: รายงานการวิจัย, มิ่งสรรพ์ ขาวสะอาด , 2544

ตารางที่ 4.13 ค่าดัชนีความได้เปรียบของฟิลิปปินส์ในตลาดอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี อเมริกา
แคนาดา ญี่ปุ่นและออสเตรเลีย

ปี	อังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมนี	สหรัฐอเมริกา	แคนาดา	ญี่ปุ่น	ออสเตรเลีย
1994	0.997	0.638	1.204	1.898	1.747	1.197	1.672
1995	1.073	0.753	1.224	1.975	1.881	1.173	1.654
1996	1.123	0.827	1.356	1.945	1.990	1.108	1.637
1997	1.187	0.853	1.319	1.978	1.976	1.194	1.566
1998	1.134	0.913	1.448	2.156	2.129	1.223	1.362
1999	1.049	0.826	1.322	2.002	1.912	1.245	1.133

ที่มา: รายงานการวิจัย, มิ่งสรรพ์ ขาวสะอาด , 2544

ตารางที่ 4.14 ค่าดัชนีความได้เปรียบของเงินโค่นีเซียในตลาดอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี อเมริกา
แคนาดา ญี่ปุ่นและออสเตรเลีย

ปี	อังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมนี	สหรัฐอเมริกา	แคนาดา	ญี่ปุ่น	ออสเตรเลีย
1994	1.042	1.275	1.631	0.406	0.535	0.807	2.870
1995	1.026	1.366	1.646	0.364	0.514	0.718	2.842
1996	0.796	1.415	1.533	0.419	0.459	0.858	2.897
1997	0.761	1.637	1.680	0.341	0.358	0.961	3.851
1998	0.745	1.158	1.487	0.322	0.373	0.747	2.927
1999	0.748	1.224	1.665	0.301	0.352	0.843	3.478

ที่มา: รายงานการวิจัย, มิ่งสรรพ์ ขาวสะอาด, 2544

ตารางที่ 4.15 ค่าดัชนีความได้เปรียบของเงินในตลาดอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี อเมริกา แคนาดา
ญี่ปุ่นและออสเตรเลีย

ปี	อังกฤษ	ฝรั่งเศส	เยอรมนี	สหรัฐอเมริกา	แคนาดา	ญี่ปุ่น	ออสเตรเลีย
1994	0.104	0.192	0.147	0.11	0.192	0.188	0.100
1995	0.116	0.205	0.166	0.123	0.219	0.196	0.117
1996	0.111	0.195	0.162	0.121	0.220	0.197	0.100
1997	0.112	0.183	0.153	0.112	0.211	0.197	0.103
1998	0.096	0.165	0.147	0.106	0.212	0.182	0.101
1999	0.091	0.157	0.138	0.095	0.188	0.178	0.089

ที่มา: รายงานการวิจัย, มิ่งสรรพ์ ขาวสะอาด, 2544

ตารางที่ 4.16 ดัชนีความได้เปรียบในด้านของการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว
เปรียบเทียบกับประเทศไทย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ อินโดนีเซีย และจีนใน
ตลาดท่องเที่ยวที่สำคัญ ๆ คือ อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี สหรัฐอเมริกา
แคนาดา ออสเตรเลียและญี่ปุ่นในปี ค.ศ 1999

	ลาว	ไทย	ฟิลิปปินส์	สิงคโปร์	อินโดนีเซีย	จีน
อังกฤษ	0.556	1.525	1.049	1.478	0.478	0.091
ฝรั่งเศส	2.499	2.162	0.826	0.780	1.224	0.157
เยอรมนี	0.718	2.082	1.322	1.116	1.665	0.138
สหรัฐอเมริกา	0.139	0.500	2.002	0.473	0.301	0.095
แคนาดา	0.940	0.782	1.912	0.666	0.352	0.188
ออสเตรเลีย	0.517	1.037	1.113	1.011	3.478	0.089
ญี่ปุ่น	0.167	0.854	1.245	0.863	0.843	0.178

ที่มา: จากตัวเลขดัชนีความได้เปรียบจากตารางที่ 4.10 ถึง 4.15 เฉพาะปี ค.ศ 1999

4.4 ปัญหาของการท่องเที่ยวในปัจจุบัน และแนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยวในอนาคตของ สปป.ลาว

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว ในช่วงปี ค.ศ 1991 เป็นต้นมา พบว่าการท่องเที่ยวเป็นภาคเศรษฐกิจหนึ่งที่มีการขยายอย่างมากเมื่อเทียบกับภาคเศรษฐกิจอื่น ๆ ทั้งนี้เหตุผลหนึ่งเนื่องมาจากรัฐบาลได้ให้ความสำคัญและวางนโยบายส่งเสริมเพื่อให้การท่องเที่ยวเข้ามา มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจให้เจริญก้าวหน้าเทียบเท่ากับประเทศอื่น ๆ ได้ จากสภาพดังกล่าวถึงแม้ว่ารัฐบาลจะให้การส่งเสริมและสนับสนุนภาคการท่องเที่ยวเป็นภาคเศรษฐกิจหลักของประเทศก็ตาม แต่การที่จะทำให้ภาคการท่องเที่ยวมีการขยายตัวตามเป้าหมายที่วางไว้นั้น จำเป็นที่จะต้องมีการมีปัจจัยที่สนับสนุนหลายอย่าง ซึ่ง สปป.ลาว ก็ยังมีความไม่พร้อมในปัจจัยเหล่านี้จึงทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวที่เป็นอยู่ในปัจจุบันประสบปัญหาในหลาย ๆ ด้าน เช่น

1) ปัญหาความไม่พร้อมทางด้านของสาธารณูปโภค สาธารณูปการ โดยเฉพาะด้านคมนาคมขนส่งนั้น สปป.ลาว มีระบบการขนส่งที่ยังไม่ขยายตัวและไม่ทันสมัยเท่าที่ควร ที่

สำคัญคือมีจำนวนพาหนะไม่เพียงพอกับความต้องการที่เพิ่มมากขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจ และการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นพาหนะการขนส่งทางบก ทางน้ำ หรือ ทางอากาศ ล้วนแล้วแต่มีข้อจำกัดด้วยกันทั้งนั้น โดยเฉพาะพาหนะการขนส่งทางอากาศ เช่น เครื่องบิน พบว่าจำนวนเครื่องบินมีอยู่ในปัจจุบันมีจำนวนน้อยและไม่เพียงพอต่อการให้บริการทั้งภายในและต่างประเทศ ในส่วนของการคมนาคมทางบกก็เช่นเดียวกัน คือ รถโดยสารวิ่งประจำทางระหว่างตัวเมืองหรือ ระหว่างจังหวัดนั้นมีจำนวนที่ไม่เพียงพอ ประกอบการสภาพถนนที่มีอยู่นั้นยังไม่ได้มาตรฐาน ไม่ว่าจะเป็นถนนที่อยู่ในตัวเมืองหรือชนบท ในส่วนการคมนาคมทางน้ำยังมีน้อยมากเมื่อเทียบการคมนาคมด้านอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะ สปป.ลาว มีข้อจำกัดในจำนวนของแม่น้ำที่ใช้เดินเรือนั้นมีน้อยและไม่สามารถที่จะได้คมนาคมได้ทุกฤดูกาล ประกอบกับจำนวนพาหนะที่ใช้คมนาคมก็ค่อนข้างน้อยด้วย ดังนั้น การคมนาคมทางน้ำจึงไม่ได้รับความนิยมมากเท่าที่ควร จะเห็นได้ว่าระบบการคมนาคมขนส่งของ สปป.ลาว ในปัจจุบันนี้ยังมีความไม่พร้อมในการรองรับความต้องการที่เพิ่มมากขึ้น อันเนื่องมาจากการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว เพราะในแต่ละปีจะมีนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลกเดินทางเข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว เพิ่มขึ้น ทำให้เป็นอุปสรรคอย่างมากต่อการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ปัญหาดังกล่าวนี้จำเป็นที่รัฐบาลจะต้องให้ความสำคัญและเร่งแก้ไขในทันกับสถานการณ์ เพราะถ้ายังไม่เร่งแก้ไขก็จะเกิดผลเสียต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศอย่างประเมินค่าไม่ได้ เนื่องจากระบบคมนาคมขนส่งเป็นปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศนั่นเอง

2) ปัญหาด้านระบบการติดต่อสื่อสาร เช่น ระบบโทรศัพท์ ซึ่งเป็นระบบที่มีความสำคัญมากเพราะเป็นระบบที่ใช้สื่อสารซึ่งกันและกันของคนทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งการสื่อสารดังกล่าวสามารถที่จะรับรู้และแลกเปลี่ยนข่าวสารระหว่างกันได้อย่างรวดเร็วและทันเหตุการณ์ไม่ว่าจะอยู่มุมไหนของโลก การรับรู้ข่าวที่ช้ากว่าคนอื่น ๆ ก็จะทำให้เสียเปรียบในทุก ๆ ด้าน นอกจากนี้ยังหมายถึงความล่าช้าในเรื่องของเทคโนโลยีสื่อสารด้วย ดังนั้น ระบบการติดต่อสื่อสารก็เป็นอีกระบบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ปัจจุบันระบบการติดต่อสื่อสาร โดยเฉพาะระบบโทรศัพท์ใน สปป.ลาว ก็กำลังมีการขยายตัวเมื่อเทียบกับในอดีตที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม ก็ยังถือว่าระบบโทรศัพท์ที่มีอยู่ไม่ว่าจะเป็น โทรศัพท์บ้านหรือ โทรศัพท์สาธารณะยังมีจำนวนไม่เพียงพอและไม่ทั่วถึงทุกพื้นที่ที่มีความจำเป็น ทำให้การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกันโดยเฉพาะในพื้นที่ห่างไกลความเจริญนั้นยังมีปัญหามาก เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะเป็นอุปสรรคในทุก ๆ ด้านของคนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลกันทำให้แต่ละพื้นที่มีระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันนำไปสู่ความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ของคนในสังคมสูงมากขึ้น นอกจากนี้จะเป็นปัญหาต่อระบบเศรษฐกิจโดยตรงแล้ว โดยทางอ้อมก็ยังเป็นอุปสรรคต่อด้านการท่องเที่ยว

ด้วย เพราะเมื่อนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวใน สปป.ลาว ส่วนใหญ่มีความต้องการที่จะส่งข่าวคราวของเขาไปให้ครอบครัวหรือเพื่อนฝูงทราบว่ตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ไหน ทำอะไร ถ้าหากนักท่องเที่ยวเหล่านี้ไม่สามารถที่จะติดต่อกับโลกภายนอก พวกเขาจะมีความรู้สึกอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว และรู้สึกขาดความอบอุ่นเพราะอยู่ไกลบ้าน ผลที่ตามมาคือพวกเขาต้องการกลับบ้านเร็วขึ้น ซึ่งหมายถึงพวกเขาจะใช้เวลาเที่ยวอยู่ใน สปป.ลาว สั้นกว่าที่ควรจะเป็น แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวเหล่านี้จะใช้จ่ายน้อยลงตามระยะเวลาที่พำนักอยู่ ทำให้รายได้จากการท่องเที่ยวก็จะลดลงนั่นเอง

3) ปัญหาการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว เช่น ในปัจจุบันการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวของภาครัฐและเอกชนนั้นยังไม่ขยายตัวเท่าที่ควร เช่น การให้บริการของรัฐในเรื่องของการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว เป็นต้นคือการทำป้ายสัญลักษณ์ที่มีอยู่ตามถนนหรืออยู่ตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ นั้น นักท่องเที่ยวส่วนมากไม่สามารถที่จะเข้าใจได้ เพราะสัญลักษณ์ต่าง ๆ เหล่านั้น ส่วนมากจะไม่ได้อธิบายเป็นภาษาอังกฤษทำให้นักท่องเที่ยวพบความยุ่งยากในการเดินทางท่องเที่ยว โดยเฉพาะเมื่อพวกเขาเดินทางท่องเที่ยวด้วยตนเอง ในส่วนของการให้บริการอื่น ๆ เช่น ห้องน้ำสาธารณะที่มีอยู่ตามสถานที่สาธารณะต่าง ๆ ไม่ค่อยปรากฏให้เห็น และที่มีอยู่ไม่ค่อยสะอาด นอกจากนี้แล้วปัญหาในด้านของการบริการต่าง ๆ แล้วในส่วนของการบริการทางการเงินซึ่งเป็นการให้บริการโดยตรงของธนาคารทั้งของภาครัฐและเอกชนนั้นยังไม่ได้มาตรฐานสากล ที่สังเกตเห็น คือ การให้บริการด้านการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศที่มีอยู่นั้นยังทั่วถึงและไม่กระจายตัว ส่วนระบบการให้บริการเงินด่วนแก่นักท่องเที่ยวยังไม่มี เช่น การเบิกเงินผ่านตู้ เอ-ที-เอ็ม (Automatic Teller Machine) ระบบการโอนเงินระหว่างประเทศยังทำได้ด้วยความลำบาก ยุ่งยากและยังเสียค่าใช้จ่ายสูง ซึ่งเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่รัฐบาลจะต้องเอาใจใส่ดูแลและปรับปรุงให้ดีขึ้น

สำหรับการบริการของภาคเอกชนโดยเฉพาะในเรื่องของการขนส่ง การขายสินค้า และให้บริการอื่น ๆ พบว่า นักท่องเที่ยวถูกเอารัดเอาเปรียบจากราคาสินค้าและค่าโดยสาร โดยพ่อค้าแม่ค้าในตลาดขายสินค้าในราคาที่สูงกว่าปกติ และคนขับรถโดยสารก็ขึ้นค่าโดยสารให้กับนักท่องเที่ยว โดยไม่คำนึงถึงว่านักท่องเที่ยวนั้นจะรู้สึกอย่างไร เพราะนักท่องเที่ยวเองก็ไม่ใช่คนโง่ พวกเขาจะรู้ว่าพวกเขาถูกเอารัดเอาเปรียบมากน้อยแค่ไหน ดังนั้น สิ่งที่พวกเขาได้รับนั้นทำให้พวกเขาไม่มีความประทับใจในการมาเที่ยว ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ไม่ดีที่พวกเขาได้รับและจะนำไปบอกต่อให้กับนักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ ที่กำลังจะเดินทางมาเที่ยว ใน สปป.ลาว ประเด็นนี้ทำให้เกิดภาพพจน์ที่ไม่ดีต่อการท่องเที่ยวใน สปป.ลาว ถูกกระจายไปทั่ว ซึ่งทำให้ประเทศชาติมีความเสียหายอย่างมาก เพราะจะทำให้ให้นักท่องเที่ยวยังไม่ได้เข้ามาเที่ยวได้รับข้อมูลข่าวสารในทางลบเกี่ยวกับ สปป.ลาว อาจจะทำให้เขาไม่อยากจะมาเที่ยวก็เป็นได้

4) ปัญหาในด้านการขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถทางการท่องเที่ยว ปัจจุบันบุคลากรเหล่านี้ยังขาดแคลนทั้งปริมาณและคุณภาพ โดยเฉพาะบุคลากรที่มีความรู้ในเรื่องของการท่องเที่ยวโดยตรงที่ทำงานในหน่วยงานของรัฐบาล เพราะบุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ที่มีส่วนช่วยในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความก้าวหน้าและทันสมัยมากขึ้น ในส่วนของบุคลากรในภาคเอกชนก็เช่นกัน โดยเฉพาะการขาดแคลนบุคลากรนำเที่ยวหรือที่เรียกว่า มัคคุเทศก์ (guide) บุคคลกลุ่มนี้ปัจจุบันยังมีจำนวนไม่มากนัก และคุณภาพการให้บริการก็ไม่ได้มาตรฐานเท่าที่ควร นักท่องเที่ยวอาจจะไม่ได้รับความประทับใจในบริการเท่าที่ควร บุคลากรกลุ่มนี้ยังมีความต้องการมากถ้าหากในอนาคตมีนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวเป็นกลุ่มที่มากับบริษัททัวร์มากขึ้น แน่นอมนัคคุเทศก์ที่มีอยู่อาจจะไม่เพียงพอที่จะให้บริการ ซึ่งจะเป็นปัญหาที่หลายหน่วยงานจะต้องช่วยกันแก้ไข

5) ปัญหาในเรื่องของความเข้าใจและความเข้าใจเกี่ยวกับประโยชน์ของการท่องเที่ยว คือ คนส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจอย่างท่องแท้ถึงประโยชน์ของการท่องเที่ยว ซึ่งไม่เฉพาะบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรง แต่บุคคลซึ่งคาดว่ามีเกี่ยวข้องโดยตรง เช่น ประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจอย่างลึกซึ้งว่าการท่องเที่ยวนั้นมีความหมายความสำคัญว่าอย่างไร และมีประโยชน์ทั้งทางโดยตรงและทางอ้อมต่อประเทศชาติและต่อตนเองอย่างไรบ้าง ความเข้าใจในเรื่องการท่องเที่ยวดังกล่าวจะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อพวกเขาเพราะจะทำให้พวกเขาสามารถที่จะทำกิจกรรมที่จะมีส่วนช่วยในการพัฒนาการท่องเที่ยวและในขณะเดียวกันก็จะทำให้พวกเขามีรายได้มากขึ้นจากการทำกิจกรรมนั้นด้วย

6) ปัญหาในด้านการจัดสรรงบประมาณของภาครัฐบาลในการพัฒนาการท่องเที่ยว งบประมาณของภาครัฐบาลที่จัดสรรไว้สำหรับการพัฒนาภาคการท่องเที่ยว ปัจจุบันพบว่ามีจำนวนไม่มากนัก ไม่สามารถที่จะดำเนินการปรับปรุงในส่วนที่ขาดตกบกพร่องได้

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นปัญหาและอุปสรรคหลักของการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในปัจจุบันของ สปป.ลาว แต่ความเป็นจริงยังมีปัญหาเล็ก ๆ น้อยอีกมากมาย ที่ไม่สามารถที่นำเสนอได้หมด ซึ่งแต่ละปัญหาที่กล่าวมานั้นมีความจำเป็นที่จะต้องรีบเร่งแก้ไขให้ถ่วงทันกับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ ทั้งนี้ก็เพื่อทำให้แผนการพัฒนาการท่องเที่ยวสามารถดำเนินได้ด้วยความสำเร็จและประสบผลสำเร็จอย่างที่คาดไว้ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อที่จะทำให้การท่องเที่ยวได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจตามที่รัฐบาลได้กำหนดไว้

ถึงแม้ว่าการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว ในปัจจุบันจะประสบปัญหาหลาย ๆ ด้านที่เป็นอุปสรรคต่อการขยายตัว แต่แนวโน้มและความเป็นไปได้ที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว ให้มีความเจริญก้าวหน้าและเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศมากขึ้นในอนาคตนั้น พบ

ว่ามีศักยภาพค่อนข้างสูง ทั้งนี้เพราะ สปป.ลาว มีความพร้อมในหลาย ๆ ด้าน เช่น ด้านของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ สถาปัตยกรรม วัฒนธรรมประเพณี ฯลฯ ที่น่าสนใจและมีเอกลักษณ์เป็นของตนเองที่หาชมได้ไม่มากนัก ประกอบกับรัฐบาล สปป.ลาว มีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อที่จะให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้เข้ามามีบทบาทในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยมุ่งหวังให้การท่องเที่ยวนั้นมีบทบาทในด้านการสร้างประโยชน์ให้แก่ชุมชน เพื่อให้ประชาชนที่อยู่ในชุมชนนั้นสามารถที่จะยืนอยู่ได้ด้วยลำแข้งของตนเอง ซึ่งเป็นเป้าหมายหลักของการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศที่รัฐบาล สปป.ลาว ได้วางเอาไว้